

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,
- пуномоћници оштећених Наташа Кандић и адвокат Драгољуб Годоровић,
- сви оптужени,
- браниоци адвокат Здравко Крстић, адвокат Градимир Налић, адвокат Игор Олујић, адвокат Војислав Вукотић, адвокат Миладин Живановић, адвокат Бранко Лукић, адвокат Бранко Димић, адвокат Гордана Живановић, која ће на овом главном претресу мењати и адвоката Слободана Живковића, адвокат Бранислава Фурјановић, која ће на овом главном претресу мењати и адвоката Јасмину Живић и адвокат Миодраг Планојевић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 44 минута, изношењем одбране оптуженог ДРАГАНА БАЧИЋА, па се из суднице удаљује оптужени Зоран Косијер и саопштава му се да ће наставак главног претреса бити дана 17. октобра 2008. године у 9 часова и 30 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган Бачић нека уђе у судницу, односно нека приђе пулту. Господине Бачићу, да ли сте разумели ову оптужницу, да ли Вам је јасно зашто сте тужени?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли одбрану изнети?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам отишао по наговору мог покојног кума Зорана у Ловас, дошао је код мене 10. или тако, око 6-7 сати кући у Добановце, пошто ми је требала потврда за рад, пошто нисам радио, онда дошао је тако да сам, отишли смо негде око 9, 10 сати увече, стигли смо у Товарник око 12, тако сати. Пошто нисмо даље могли да идемо, онда смо преноћили ту у некој кући. Ујутру смо негде око 11-12 сати кренули за место Ловас.

После тога нас је сместио у једну кућу на центру, не кућу него зграду и ту сам био и он ми је одредио, пошто зна да нисам насилан и да, човек, не малтретирам људе и то, он ми је поверио да чувам жене, да водим, не да чувам, пошто је одлучио да их водим на рад, значи отприлике, тридесет, четрдесет, педесет жена. Ја сам сваки дан то радио. Оне су долазиле од 8 до 9, све зависи испред, прекопута задруге су се налазили. Седали смо у трактор и оне су отишле, тада је била берба куруза. Значи, у пет сати смо се враћали. Оне су одвожене кући, тако је сваки дан до, значи, атмосфера је била, значи, опуштена, никог, нико их није малтретирао, нико ово, значи све је било у реду. Добијали смо тамо на терену, зависи све, добијали смо храну сваки, значи доручак и ручак, оне су ишле кући на вечеру. Чак су ми и спремали, оне су знале да ја волим слатко, колаче и то, онда су говориле тако између себе, спремале нека ово, нека оно, тако да, значи до овог 18.-ог. Тада сам исто послао са трактором, пошто није било места за све нас, пошто сам ја требао да водим десет, петнаест, не знам тачно, можда људи, да утоварају јабуке у камионе и ја сам их и жене су отишле с трактором, а ја сам повео људе у силос ту, где су биле ту гајбе да утоварају. Онда, сада не могу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки проблем?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Јер не могу да, имам притисак и не могу да стојим. Тада сам повео тих десет, петнаест, можда и двадесет људи, не сећам се, у групи испред задруге сам их повео. Не, значи прекопута задруге, не, где сам ове купио, повео сам их и до, на раскрсници ме срели неких десет до петнаест људи, не знам који су и као, а и ти људи су ишли у групи по пет, шест, ових цивила што сам их ја водио, а заборавио сам да кажем да су биле и Српкиње, значи и српске жене и хрвтске, само и српске жене су ишле, зато што то село је пољопривредно и онда ишле су на рад, тако да. Зауоставила ме нека група од десет до петнаест људи, не сећам се, кажу, како то идете. Рекох, ко сте ви да ми,

мислим, као, не могу да се изразим шта ми је тај рекао. Мислим, шта те боли уво, мислим, у преводу, ми смо и поставите се у колону по два, значи онда били су наоружани до зуба, значи постројте. Ја нисам имао наоружање, нисам имао униформу. Шта сам, ја сам од страха, шта ћу, постројио људе у два по два у колону и кренули смо. У међувремену, највероватније пришла је из задруге та колона. Значи, ја нисам знао, нисам видео док су они, видео сам да је група та пришла и ја сам отишао са једним Брком, мештанином, Хрватом, који је имао оружје «паповку», али нормално који су били пет пута, десет пута, што кажете Ви, није, он се човек, није ни смео да реагује ништа, он је ћутао и када смо дошли, ја сам отишао према челу колоне, зато изреволтиран што су они то, значи ко су ти људи, али то је, ја госпођо судија, ја тако, служио сам армију, ја такву униформу нисам никада видео, значи нека безвезе, браон, браонкаста. Значи, први пут сам их видео и задњи пут тада. Значи и они су отишли одмах. Ја сам кренуо, са тим Брком према челу колоне, пошто сам видео да они исто, ја сам заостао можда до пола, мислим, отприлике колона је била, тих двадесет људи је, значи, тридесет метара су, ето. Ја сам можда био на тридесет метара од врха колоне. И у међувремену сам приметио Димитријевића, који је пришао исто са мном, зато што смо пријатељи и причали смо, тако да и само одједном колона је скренула десно. И ја и Димитријевић смо исто са њима, значи, кренули десно. Када је неко рекао: «Стој, мина», ја сам стао, шта ћу, мислим, нисам, ни у памети ми није било да је то минирано. И када је овај рекао «стој, мина», ја сам стао. Ваљда, Јоца је ваљда притрчао тамо да види шта се дешава. И само сам одједном чуо експлозију и Јоцу како лети, мислим оно буквално га бацила мина. Када сам му пришао, био је сав крвав и каже, «брате, погодише ме». И само је тог момента пао у несвест, разумете. Ја сам покушао, значи без обзира, тог момента извлачио сам га за руку, за раме, овде за ово и за руку сам га извлачио на пут, значи да би, нисам ни размишљао да ја могу да настрадам од тих мина, не знам ко их је поставио, али то је мина и наишли су, да ли пицгауер, да ли. Од тог момента се створило, верујте ми, једно пет, шест ових цивилних аута и пицгауера. Ја сам Јоцу, да ли сам ставио, стварно не сећам се у тој паници, у пицгауер или у цивилно возило, стварно се не сећам. Одвезао сам га у Шид. Ја сам мислио да сам у Шид. Када се он у међувремену, ја сам га у том цивилном возилу стављао му крпу на рану и тако да не би искрварио. Ја сам са њим остао тамо до једно поноћи, до дванаест, до дванаест, један сат сам увече био са њим. Они су га у неку болницу, после смо сазнали неке Сремске Лазе, не знам, стварно не могу да се сетим. У Шид су га пребацили и ја сам отишао из Шида у Ловас. И

накнадно сам чуо шта се дешавало тамо и ко је, да су настрадали неки цивили и неки добровољци. То је све што могу да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Вас тужилац тужи да сте припадник ове оружане групе «Душан Силни».

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никада нисам био члан ниједне партије, значи никада нисам био члан ниједне партије, никада нисам био одред «Душан Силни», никада нисам и тада сам био цивилно лице, нисам имао наоружање. Значи, то може да потврди свако. Ја нисам имао оружје, зато што ми покојни кум каже, шта ће ти оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А униформу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никакву нисам имао униформу, значи био сам у цивилном. Накнадно сам добио од тог Брке, Хрвата, дао ми је неке чојане панталоне, оне за лов, е, једино то сам имао и значи ништа друго нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте два пута, у исрази сте први пут, уствари у полицији 28. маја 2007. године дали одбрану у присуству Вашег браниоца, па сте после тога у истрази пред истражним судијом. Да ли остајете при тим изјавама које сте тада дали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не. Прво нисам дао, мени је бранилац дошао у 11, пола 12, ухапсили су ме, прво сам био у својству сведока, као, не, како се каже оно, грађанско, као грађанско лице и после су ми јавили, господин Брка да тужилац, да ће да дође јавни тужилац. Адвокат је мој дошао, не могу да Вам кажем, око 10, 11 сати увече, зато што је имао неке као обавезе и то. И само је ушао, увео ме у једну просторију тамо, каже, прочитај ово. Ја сам, значи био сам изгубљен, верујте ми, значи, ја сам се потписао. Значи, ниједног момента нисам, значи ниједног момента нисам споменуо да, ја сам само спомињао Брку и покојног «Сајцију». Јована Димитријевића никада нисам споменуо у тој изјави. Могуће је, зато што су ми често, често су ми сугерисали ти и «Јоца», «Јоца» и ти, ти и «Јоца», «Јоца» и ти. Ја сам, значи, као свуда се води «Пљока» и «Јоца», «Јоца» и «Пљока». Ја нисам ниједног момента «Јоцино» име споменуо. Једино када ме је питао, ја сам, једино сам га споменуо приликом рањавања, да сам га ја извукао из минског поља, а тада не, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у овом записнику има и да Ви одговарате на питања Вашег браниоца за кога тврдите да није био присутан.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нисам уопште одговарао, то није тачно. Он је био у 11 сати, могу да потврде и ја бих волео и да он дође, јер ја сам дао изјаву тако око 11 код истражног судије. Значи, он је дошао можда пола сата, сат времена пре тога. И само ме је увео у једну другу просторију, посебно као оставили су нас саме и прочитај ово. Ја сам

прочитао. Нисам ни прочитао све, јер сам био, пазите, ја сам имао мождани удар, онда притисак ми, тако да нисам уопште гледао. Гледао сам само, ја сам потписао то. Значи, ниједног момента, стојим иза тога, под пуном материјалном и одговорности и овако, да нигде нисам, једино сам споменуо покојног овог «Сајдију» и тог Брку мештана. Ниједног момента нисам споменуо Јовицу Димитријевића, е, значи то стојим и све консеквенце ја ћу да прихватим, али то никако нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 30. маја 2007. године истражном судији кажете «ја у потпуности остајем при оној изјави коју сам дао у полицији»:

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што сам, слушајте, зато што сам мислио да сам праву ствар рекао и да сам потписао праву ствар. А они су, кажем Вам опет, нон-стоп су «Јоца»-«Пљока», «Пљока»-«Јоца», «Јоца»-«Пљока»; чак су ми показивали неке изјаве који спомињу мене и «Јоцу», а овако као, ко је дао, ја кажем, па ко је то могао да да, они су овако, а, то не смемо да кажемо. Значи, више пута су, што кажете Ви, те изјаве им показивали, а што је највећа фора, другачије, те једном било жутом флуоресцентом, те једном црвеном, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, истражном судији сте рекли да је приликом испитивања у полицији поступано максимално коректно према Вама.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Јесте, не, не, ја кажем, максимално поступано, али то, значи ја стојим иза тога да нисам споменуо. Значи, ја кажем они су максимално коректно поступали према мени, чак су ми донели и, што се каже и сендвиче да, кафу и сокове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте истражном судији спомињали да тамо није био бранилац, ово што сада мени причате.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Бранилац је био код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, у полицији.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Рекао сам Вам, дошао је, пошто је имао неку као групу, неку у Макишу су ухватили, па је био, значи они су, овај инспектор га из Кнеза Милоша једно двадесет пута звао. Он је све викао, «за десет минута, за пола сата, за сат времена, за десет минута, за пола сата, за сат времена». Значи, он је дошао, не могу сада оно, мислим, али ја сам дао код истражног судије можда у 10, пола 11 изјаву, он је дошао око 9, пола 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете 10.-ог сте отишли у Ловас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не. 10.-ог је мој кум дошао по мене у пет, шест сати поподне. Ми смо кренули из Добановаца око десет, једанаест сати.

Дошли смо тамо у Ловас, не у Ловас, у Товарник, извините молим Вас, у Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 10.-ог сте отишли у Товарник?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, увече и тамо смо преноћили у једној кући и пошто смо видели једну Гоцу што је била удата за нашег пријатеља, као пријавила се у добровољце, кум ме је сачекао да ујутру да је пошаље за Добановце и онда смо ми кренули можда десет, једанаест, није важно, не знам сада тачно, време, за Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је разлог Вашег одласка тамо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: За потврду за посао, зато што нисам радио то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то нешто организовано ишли, неки превоз аутобусом?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, извините што Вас прекидам. Мене је мој покојни кум са плавим «Кецом» дошао по мене и довезао ме у Ловас. Значи, у Товарник па у Ловас, значи он је дошао по мене, каже, «куме, ајмо, можда, да ти завршим потврду, ако успем»; тако да и увек ми је викао, «тај главни није ту, нема везе, завршићемо, завршићемо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете неког Борисава «Бату» Михајловића?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, он је исто Добановчанин. Ја се са њим слабо дружим, али знам га, држи кафану у центру, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он ишао тада са Вама у Ловас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Тада са нама? Не,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не. Он је био у Ловасу, али са мном и са кумом није ишао сигурно, јер ја и кум смо сами отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, он тврди да сте Ви ишли са неким аутобусом и да је и он ишао и група добровољаца.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Пазите да Вам кажем једну ствар, судијо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте били Ви, у својој изјави коју је дао као сведок 16. новембра 2007. године.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Он може да каже шта год хоће. Ја кажем да сам отишао са кумом, покојним мојим кумом у Ловас, у Товарник, у Ловас са «Кецом» плавим, кум што је довезао. Значи, он може да прича шта хоће, мислим, свако може, али ја кажем, стојим иза тога под пуном одговорношћу, значи, тврдим да је тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оптужени Саша Стојановић који је пре неки дан износио одбрану овде, такође тврди да сте Ви били.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да сам ја био у аутобусу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је група добровољаца, «Сава центар», аутобус, креће се, полази се, спомиње и Вас.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судијо, ја стојим шта сам рекао. Може било ко, ја Вам кажем опет, може било ко да каже, али ја стојим иза тога, да сам са мојим покојним кумом отишао са плавим «Кецом» у Товарник и тамо смо стигли у 1, значи преноћили смо, док смо испратили ову Гоцу, она је имала ипак дете и мужа, е, значи, значи, ја сам отишао у Ловас са мојим кумом, покојним. Никога, значи, ја никаквог Сашу Стојановића тада нисам знао, ни било кога, значи од овде оптужених, нисам ишао са аутобусом. Значи, стојим при томе, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин долази до тога, ко Вама издаје те задатке да водите те?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мој покојни кум. Он је једини, опет сам, рекао сам Вам малопре, он је једини знао, знао ме, ми смо од колевке одрасли заједно и знао је да ја нисам насилан човек и зато ми је он поверио ту групу жена да их водим, тада је била берба куруза, тако ми је он поверио то. Значи, знајући да ја нисам уопште насилан, да нисам, што каже оно, ето, насилник и то, он је мени, значи имао је једино у мене поверење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте само Ви водили те жене или још неко?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам, тада сам ја водио, значи тада сам само ја водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само Ви као неко ко води те жене или да ли је било још неких људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, не знам, значи било је, било је људи, али нису они, они су ишли својим путем, али, када сам водио мушкарце, ишли су пет, шест, да ли су Краљевчани, да ли су Крагујевчани, да ли су Ваљевци, ја не могу да грешим, значи ишли су, ниједан, значи ниједан од добровољаца није ишао, нити сам ја дозволио да они приђу тим женама када се брао куруз. Значи, они су отпратили и вратили су се у село и ја нисам дозволио никоме да приђе. Значи, било шта да, кажем Вам, били смо стварно у пријатељским односима, дружили смо се, храну смо добијали три пута, два пута дневно, доручак и ручак, значи седео, шта су оне јеле, јео сам и ја, чак су ми, рекао сам Вам малопре, доносили су ми, пошто ја волим питу од вишања, слаткише, значи, ова је спремила ово, ова је спремила оно, значи стварно смо били, што се каже, као једна фамилија. Ту је било и Српкиња и Хрватица. И оне су ми причале да има неке бонове да су добијале да би куповале у радњи, намирнице, пошто то је пољопривредни крај, није било пара, онда је оне су рекле, неки Љубан Деветак, да им је давао, да им је налог дао да им се издају бонови, да могу да, личну хигијену, намирнице, хлеб, оно за храну што има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су те жене ишле добровољно на радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био принудан рад?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, поштовани судијо, оне ишле су добровољно, значи од 8 до 9 су биле прекопута задруге, чекале ме, у 5 сати свака је ишла значи кући код себе. Ујутру су опет, значи, тако, значи ниједна није била силом натерана нити оно као принудан рад. Значи, све су оне долазиле кажем Вам, од 8 до 9 зависи како, док се скупе и у 5 сати су ишле кућама, зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а зашто ћете им Ви у тим радовима, због чега Ви идете ту? Жене иду на неке радове, шта Ви сада ту радите, ко сте Ви да идете сада?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да не би, што каже човек, било је ратно стање, да не би им неко, да нека не би побегла, да не падне некој стварно напамет. Али, све су биле коректне, тако да нема шансе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, где ће да беже, те жене, кажете, иду добровољно, где ће да беже?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, знате како, највероватније код мужева, пошто није, како сам ја чуо од њих, једној је отишао муж у Шид да купи новине и једној у Товарник и није се вратио више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете, Зоран Обреновић Вам је то говорио за то. А ко је Зорану Обреновићу, везано за те радове, откуд Зоран Обреновић, он није човек из места Ловас, то Вам је кум? Ко њему даје те задатке?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам, то ми никада није рекао ко му је те задатке дао. Ја сам чувао те људе и до 23.-ог, значи после ове трагедије, после ове трагедије што се десила на минском пољу, где су изгинули наши рањени и Хрвати, ја сам био до 23.-ег, после сам, после су жене ишле у силос да препакују јабуке. Онда сам ја 23.-ог дошао ми кум у зграду и каже: «Идеш код неког Воркапића, он је погинуо данас, да му чуваш родитеље», ја кажем: «Ко је тај Воркапић», он је рекао: «То је командант милиције, командир милиције». И ја сам отишао код његових родитеља, ја мислим да му се отац зове Драган, мајка стварно не знам, пошто су они били сами и бојали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам Вас питала у вези овога ко даје Зорану Обреновићу задатке.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли истражном судији, страна 8 овог записника од 30. маја – «постојала је територијална одбрана и они су одређивали људе који ће ту да иду да раде»:

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја Вам кажем, опет тврдим, ја не знам ко је њему наредио. Значи, ја стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете иза ове изјаве да је то територијална одбрана?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу ни то, нећу да грешим душу, ја не знам стварно ко је њему наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви изјавили истражном судији, «па то је за време рата, постојала је територијална одбрана и они су одређивали људе који ће ту да иду и да раде»?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам исто мислио, поштовани судче, да сам исто под територијалном одбраном, без обзира што нисам био наоружан. Значи, нормално да је он од неког добио наређење, а од кога, ја не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је тај Ваш кум био, шта је он тамо био?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, он и «Бата» Михајловић су били команданти јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које јединице?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се та јединица звала «Душан Силни»?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: После сам ја сазнао, али ја нисам био члан те, значи, ја сам касније сазнао да је «Душан Силни», али нисам уопште био члан, опет Вам кажем, нисам члан ниједне политичке партије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро политичке партије, али те оружане групе, јединице, да ли сте раније пре тога били са њима некада негде на неком ратишту?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да ли морам да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, ово све испитујем због јединице «Душан Силни», не због неких других ствари.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Био сам у Тењи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте после тога овога били у Зворнику?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд поседује доказ из предмета К.В. 5/05 где сте Ви на списку, тада се та јединица звала «Бели орлови», променила је назив, да сте на списку где Вам се исплаћују накнаде, потписао се доле Борисав «Бата» Михајловић.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Е па то морате да питате њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на списку као један од добровољаца, каже «Списак војника распоређених у јединици «Бели орлови» и печат

општине Зворник, Секретаријат њихове народне одбране и доле има Драган Бачић.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То мора да питате њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вама то нешто познато?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, познато ми је, зато што сам чуо да је, ја сам био у Милићима у мом родном месту, значи, али не за време рата и нисам ишао да ратујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд то овде, чак се примају паре за Вас, исплаћују Вам се накнаде.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја нисам никакве паре добио, камо среће да сам добио неке паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у овом саставу тамо у тим јединицама?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У том саставу «Бели орлови», никада нисам био. Значи, стојим иза тога опет Вам кажем, нисам, значи, ја никакве паре нисам примио, могао је он да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, везано за ове радове, за те жене што причате. Оптужени Александар Николајидис у својој одбрани износи да су то били принудни радови, да је он чак ишао тамо се свађао, да нека жена што има мало дете, па се тера на рад. Да ли је тако нешто Вама познато?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није ми познато, стварно ми није познато. Ја кажем, значи, другарски однос је био. Можда после 23.-ог када сам ја прешао код родитеља Воркапића, то се дешавало, а до тада док сам ја, никада се није тако нешто десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су имале те жене или ти цивили неки које сте виђали у том месту, да ли су имали нека обележја, неке беле траке на рукама?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја нисам нигде излазио, у 5 сати када сам предао ове жене, када су отишле кући и када сам их отпратио, ја сам отишао у стан и никакве, ја нисам приметио уопште у селу да неко има нека обележја, значи без обзира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те жене, нигде нисте излазили, али те које Ви водите на радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, никаква обележја нису имале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су оне имале?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никаква обележја нису имале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић тврди да су сви носили те беле траке?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, може да тврди неко ко шта хоће, ја кажем шта сам видео. Али не видим добро, али то морао сам да уочим. Значи сто-посто нису носиле никаква обележја, опет Вам кажем, били смо у другарском, пријатељском односу, значи сигурно, значи није. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете нисте задужили ни наоружање, нити сте задужили униформе. Када је оптужени Зоран Косијер износио одбрану током истраге, он тврди да сте Ви имали маскирну униформу, неки комбинезон сашивен од шаторског крила?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Добро, може он да каже шта хоће, ја Вам кажем да сам имао, да ми је дао, тај Хрват ми је дао само чојане панталоне, оне ловачке. Е то сам једино имао од, ако се то може да назове униформом. Чак нисам и касније сам, поштовани суде, извините, касније ми је дао чика Драган, мислим да се зове Драган Воркапић, дао ми је прслук, неке ципеле и вунене чарапе. Значи, ако је то униформа, онда не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић тврди да сте оног дана, оног дана који помињете, 18. октобра, имали полуаутоматску пушку?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није тачно. Ја уопште Сашу Стојановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што они сада то Вас терете тако, када сте Ви ишли ненаоружани, без пушке, без униформе?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Прво да разјасним једну ствар. Ја уопште Сашу Стојановића нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је он Вас.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, добро, можда ме видео, али ја њега нисам видео, значи тако да, значи стојим иза тога, да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај догађај како га Ви описујете, и у полицији и у истрази и данас мени на претресу, се потпуно разликује Ваш опис и Ваша одбрана од онога што смо чули овде у судници и из одбране оптужених и из исказа бројних сведока који су у истрази саслушани.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја Вам опет кажем, ја стојим иза тога, иза сваке своје речи, немам разлога да лажем, савест ми, значи тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја имам једну примедбу, приговор, ако предочавате оптуженом, немојте тако групно, бројни, бројни. Реците на којој страни, која изјава, ког датума, ако већ има тога. То је једна ствар и друга ствар, ја Вас молим да се крећете и да питате оптуженог за радње које му се стављају на терет оптужником, да не идемо, бар Ви немојте да чините ако тужилац чини. Чак треба да упозорите све друге који иду у том правцу, дакле ако хоћемо да ширимо, да кренемо од предшколског где је био. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто се оптужницом ставља да је припадник оружане групе «Душан Силни», а суд испитује да ли је то, а он негира, суд то проверава.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Извините поштовани судијо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само мало, само мало. Ја Вас потпуно разумем, али «Бели орлови» нису у оптужењу. Мимо Ловаса ниједно место није у оптужењу. Немојте да се поводите за пуномоћником оштећених који хоће овде да воде своју истрагу за своје потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи у оквиру оптужнице, то је моја примедба, али молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо примедбу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала лепо.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судијо, ја сам изјавио, ја сам изјавио и код истражног судије, да нисам припадао одреду «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сада суд ће да утврђује, зато се бавимо овима. Не интересује мене ни Тења ни Зворник због других ствари.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Хоћу да Вам кажем да ја нисам припадао одреду «Душан Силни».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него ме интересује због те припадности «Душану Силном».

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нисам припадао одреду «Душан Силни» уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Борисав Михајловић је управо у свом исказу пред истражним судијом 16. новембра 2007. године рекао да је та јединица симболично носила назив «Душан Силни», а да је крајем 1991. године променила назив у «Бели орлови», па ја пратим континуитет те групе. Због тога Вас ово питам, ништа ја не питам даље везано.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја кажем, тврдим да нисам био у одреду «Душан Силни»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо сада разјаснили, Ви тврдите једно, ја Вам предочавам који докази Вама стоје везано за то. Реците ми, у вези овога дана када кажете да сте ишли на те радове и те жене да сте водили, шта се дешавало овде, да ли су то биле жене или су били мушкарци?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Где овде, извините?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 18. октобра када кажете, испред задруге сте повели неке људе, Ви?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Прекопута задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекопута, да сте повели и тај Хрват Брка, да ли су то биле жене или мушкарци?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Жене су отишле с камионом, са трактором, извините, са цирадом, са трактором су отишле, ми смо кренули пешке, значи према силосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ти људи који су остали, који је састав био, да ли је био мушки састав?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мушки, мушки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Петнаест до двадесет, не могу да кажем сада оно, али ја сам их повео и рекао сам опет и тврдим опет, да ме срела група на раскрсници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо све чули, ја Вам сада постављам питање, не морате да понављате оно што сте причали. Када сте саслушани у полицији у присуству браниоца, као што је овде констатовано, постоји изјава Ваша – «током кретања неко од Ваљеваца је почео да виче да се постројимо и да идемо у колони, јер смо ми пре тога ишли у групама тројица, четворица. Ја сам заједно са «Јоцом», «Сајцијом» и Хрватом са брковима био на челу колоне. Када смо изашли из села, неко од Ваљеваца је рекао да сиђемо с пута и да се Хрвати построје један до другог на удаљености од двадесет до педесет метара, фронтално у односу на пут. Неко од Ваљеваца је рекао да су они начули да је та њива са детелином минирана и да ће сада то проверити».

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Другу ствар, ја никада нисам рекао Ваљевци, ја сам рекао Крагујевчани, Ваљевци, Краљевчани, не знам која ме је војска зауставила доле. И ниједног момента нисам рекао Ваљевци. Значи ја сам рекао Краљевчани, Крагујевчани, Ваљевчани, не знам која је војска, е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И никада нисам рекао да сам, да је «Јоца», «Сајција» и ја, значи ја, «Брка» и «Сајција» смо кренули при, на чело, кренули ка челу колоне, пошто су ми ти, шта сам могао да урадим, наоружани, шта. Онда сам кренуо ка челу колоне, у међувремену је пришла колона из задруге. Ја сам био, отприлике, тридесет, четрдесет метара од чела колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесу ли ти који год да су, рекли да је та њива са детелином минирана и да иде то да се провери?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани суде, ја сам рекао и тужиоцу прошли пут, ја нисам толики мајмун и дебил да бих ушао у њиву која је минирана, јер сам ја заједно ушао са Димитријевићем и са тим Хрватима у њиву. Значи, ја сам рекао то, значи који би човек рескирао свој живот да провери да ли је минирано или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што су они то овде констатовали да сте Ви рекли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је званични записник, овлашћена службена лица Срђан Новковић, Милан Васовић и тако даље.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, мој адвокат је дошао, да ли у 9, да ли у 11, ја сам од 9 до 11 је дошао, увео ме у просторију, значи увео ме је у другу просторију и каже «ово је изјава твоја, потпиши».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, мораћемо и ове људе да зовемо да видимо шта се то дешавало, како Ви причате једно, а они писали друго.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја кажем, можда зато што су нон-стоп они потенцирали «Јоца»-«Пљока», «Пљока»-«Јоца», е, могуће да су тако убацили, иначе, рекао сам, ја и «Сајдија» и «Брка» смо, ниједног момента нисам, Јован Димитријевић нормално, можда су га убацили, али то нисам ја рекао, зато што сам, зато што је рањен, па сам га ја извукао у том контексту, а иначе овако, нема шансе, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте овде рекли да је «Зоран Обреновић рекао мени и «Јоци» да сутрадан одведемо људе на рад у силос»: Да ли је то тачно?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ко ме сам ја рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овом записнику од 28. маја 2007. године.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја се то, тога се стварно не сећам да сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неке затворе.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам чуо, нисам спомињао, ја сам чуо да се прича да постоје неки затвори, нити сам био никада, нити знам где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули где су ти затвори?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај један затвор, уствари.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, чуо сам, али не знам где су, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у вези тог одласка кажете, ти који су наишли, на овом записнику сте спомињали да су Ваљевци, сада кажете неки други, где они наиђоше?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, значи неко намерно прескаче, ја сам рекао и стојим иза тога, да сам рекао, да не знам која војска, да ли Краљевчани, да ли Крагујевчани, да ли Ваљевци, значи неко намерно то прескаче, а ко не знам, коме је у интересу то, ја стварно не знам. Ја сам само рекао и не могу да грешим душу, не знам ко је и то сам рекао. Ја не знам ко су ти људи, само знам да су имали чудну неку униформу и да су,

кажем Вам, ми смо ишли у пет, шест, у групи, они су зауставили ме и рекли, «какав је то начин, како то идете»; ја кажем, «шта те».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ чули. Реците ми, то јутро да ли сте били на доручку у задрузи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, никада нисам био у задрузи на доручку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се хранили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам се хранио у, била је кухиња поред те зграде где сам ја живео, ту је била кухиња.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви то живели, кажете у некој?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У згради на центру у вишеспратници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У неком стану?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији је то стан?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам стварно, нити, стварно не знам чији је стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте из те зграде када излазите испред видели неке објекте?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојала ту нека зграда која се називала команда, прекопута те Ваше зграде?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Немам појма да је постојала зграда, да се називала команда, али видео сам више зграда, али не једну зграду, ја, кажем Вам, ни да ли је команда, ни да ли је ово, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Радован Влајковић и оптужени Радисав Јосиповић када описују овај догађај, па и оптужени Јован Димитријевић, спомињу да су ти људи из задруге изведени, не спомињу на тај начин као што Ви, изведени су испред задруге, да је ту већ била оформљена и војна колона, да испред задруге се формирају колоне, у четири колоне, другачије причају. Ви нешто друго овде причате.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја Вам кажем шта се дешавало. Може свако да прича своју причу. Ја Вам кажем истину и само истину причам. Ја сам повео људе, зауставили су ме ти људи, опет понављам. У међувремену је пристигла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам шта тврде неки други поводом истог догађаја и исте приче, истих околности.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја кажем, ја причам истину и само истину и немам разлога да причам нешто друго. Ја причам истину и значи нема, значи, колона се прикључила док су ме ови малтретирали доле нас, она се колона прикључила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете ту је било колико људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Десет до петнаест, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Саша Стојановић прича да је ту било педесет и шест, он је чак бројао, човек.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Који људи бре? На раскрсници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у тој, укупно људи тих.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет, поштовани суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који, кажете, иду на радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани суде, поштовани суче, поштовани судија, ја Вам кажем колико је мене зауставило када сам кренуо са овим људима, људи, ја немам појма колико је било, да ли је било 56 или 106, ја стварно не знам. Ја знам колико је било људи који су мене зауставили и који су ме, што кажете Ви, да сам се побунио, верујем да би ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сада иду ти људи, Ви сте ових дана водили жене трактором тамо, а где сада ови иду?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Пошто није било места у трактору, ја сам их повео на рад у силос да препакују јабуке и пошто, не знам, да ли оно одвајају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да препакују јабуке?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да пакују јабуке и да утоварају жито у силос, куруз, значи то је била радна обавеза нека села, зато што је зависило од пољопривреде, сваки је имао своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре тога ишло оволико људи на те радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам водио у задња два, три дана, нон-стоп исте људе, значи нон-стоп сам водио већ два, три дана исте људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове баш сте водили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, исте људе сам водио два, можда, не знам ја, значи од 15 до 20 људи сам водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели тај дан да су ови људи били измалтретирани, да су имали неке повреде, да неко од њих крвари, да?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ове што сам ја водио, нисам, значи сто-посто, значи гарантујем да нисам ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Брка, Хрват који Вам је дао те панталоне, кажете, ко је то, како се зове тај човек?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неког Милана Рендулића?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том човеку радила жена као куварица тамо негде у некој задрузи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Исто не знам, исто не знам. Ја само знам да је човек био висок, црн и брка. Имао је ону, како се зове, «паповку» ваљда, преко рамена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро реците ми, сада кажете, пошли сте у силос. Да ли може тим асфалтним путем да се стигне до силоса?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Може, од раскрснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би, како не дођосте до силоса?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, рекао сам опет, опет понављам, на раскрсници су ме зауставили ти људи, значи зауставили су ме ти људи, значи бахато су се понашали, оно, баш су били, е, зауставили су ме, како то идете, већ сам Вам објаснио, у пет, шест, у групи, постројите се у колону. И у међувремену је стигла, највероватније је стигла та колона из задруге, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су Вас зауставили ти, шта сте се Ви, тада уплашили, о чему се ту ради?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Како се, поштовани судијо, ко се не би уплашио, наоружани људи до зуба и још дрско се и безобразно понашају и свашта су ми рекли, не могу да, не могу да изнесем шта су ми све рекли. Значи, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада идете на силу тамо сада, да ли је то био неки оружани препад, па Ви сада идете на силу тамо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, тако је дошло, тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А како се после, када сте били у тој ливади, шта се то дешава, опишите ми то. Ви кажете, пошли у силос, а одједном у ливади, шта је сада то? Откуд Ви сада да идете по тој ливади? Да ли Вас је неко ту натерао, шта је то било?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Сама колона када је сишла десно, и ја и Јован Димитријевић смо ишли десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, значи откуд сам, значи, откуд смо ми знали шта је ту и шта, значи ми смо сишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте Ви сишли, прво ово кажете, ишли сте на силу, е сада ко Вама каже да сиђете у ту детелину, у ту ливаду?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није мени нико рекао, видео сам ови људи што сам их повео у силос, они су сишли, ја сам са њима сишао и заједно са мнош «Јоца»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви силазите ту, Ви сте пошли у силос?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судијо, опет Вам кажем, људи су ти сишли с пута и ми смо сишли са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам, пошто Ви већ, сада кажете не идете својом вољом тамо.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Како идем својом вољом, уплашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви улазите у ту детелину, да ли је то Вама неко наредио тада?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нико ми није наредио, видео сам да колона силази десно и ми смо сишли. «Јоца» је, ја сам, неко је рекао «мина» и «Јоца» је притрчао, ја сам остао, само сам видео да је експлодирала мина и ја сам видео «Јоцу» када сам дошао до њега, он је крвав, «погодише ме, брате». Ја сам га одвукао на пут и после сам га одвео у, сазнао сам касније да су те болница нека Лазе, немам појма и у Шид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: После тога сам дошао у 1 сат из Шида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са тим људима, колико сада њих има ту у тој детелини?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Слушајте једну ствар, ја када је мина експлодирала, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре тога, колико људи је сада ту ушло у ту детелину, мислим на те људи који су пошли у радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, сви су сишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико их је сада било?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Петнаест до двадесет, опет Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви други оптужени, и Саша Стојановић и Јован Димитријевић и Радован Влајковић и Радисав Јосиповић помињу неку много већу бројку. Како сада то?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам, може да помиње ко шта хоће, ја знам што су сишли људи, које сам ја водио, они су сишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта су сада они, шта раде ти људи у тој детелини?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се држали за руке?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики је био размак између њих?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Само сам приметио да оно трљају ногама нешто. Ја смо и «Јоца» причали шта ови трљају, каже «немам појма».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колики је био размак између тих људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, метар, два, три, значи на раздаљини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте овамо.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Десет, двадесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десет, двадесет метара?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја знам шта сам рекао, али пошто ме је овај, пошто Ви потенцирали овај из ДБ каже, па колика је та њива, ја немам

појма колика је та њива. Значи можда је 200 метара овако, 100 метара у ширину, па онда и он је навео метар до два.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је говорио неко тим људима, признаћете ви где сте минирали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нико, ја нисам чуо никог, нисам видео никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Ви радите, ти људи да ли корачају, да ли се крећу по тој детелини?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, шта је то било сада?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па опет, ја Вам кажем, да сам знао да је то минирано, не бих ушао ја сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам у тој ситуацији, Ви сте, кажете, ушли, да не знате ни Ви зашто сте ушли, да ли иду ти људи по тој детелини, Ви кажете иду, а зашто иду, где ће, шта та радња представља ту?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам, ја стварно не знам шта представља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви идете за њима када не знате ни Ви?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мислим смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте били удаљени Ви од њих?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ја сам био отприлике десет до петнаест метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Јован Димитријевић?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, исто, можда је, исто тако а када је овај јавио «мина»; он је притрчао, значи, ми смо се налазили, поштовани суче, између мина и војске. Значи ми смо били у средини, ја и «Јоца»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква сада то војска, то сада, где су они дошли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ја Вам кажем, они, једни су били на путу, други су били сишли 30, 40, 50 метара, немам појма, не могу да се, значи ишли су иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где вам се прикључила та војска?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, војска и цивили из задруге, како Ви кажете, као што је овде, прикључили се мени на раскрсници, значи мени, када су ме ови малтретирали и ово, они су у међувремену је стигла та колона из задруге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су ти из, кажете, у неким браон униформама, наоружани, где они, где они наилазе?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, тада сам их видео и после их више никада нисам видео у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али где они сада?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се они прикључују?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Они су повели колону, поштовани судија, значи они су повели колону. Значи они су све организовали, повели колону. И после тога ја их више никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте тако причали раније, да су они повели. Ви сте причали да сте Ви, «Сајдија», Јован Димитријевић, Хрват са брковима повели колону?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судија, ја сам рекао да смо до раскрснице водили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од раскрснице сада шта се дешава, ко се прикључује, која војска, који су то?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет кажем, не знам, да ли су Краљевчани, да ли су Крагујевчани, да ли су Ваљевци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који број њих?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То исто не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете ми оквирно да определите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нема шансе, значи нећу да грешим душу. Значи, не могу да кажем нешто што нисам знао и што нисам видео. Значи ја то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта је Јован Димитријевић имао на себи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: На себи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао униформу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не сећам се да ли је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје да ли је имао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Имао је ја мислим «паповку».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Паповку»?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Како се то зове, «паповка» оно и преко рамена је држао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте ово раније да је он био у цивилу.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет сам рекао, не знам какву је униформу имао и да ли је имао уопште униформу, то сам ја сада рекао. Значи, не знам како је, да ли је имао и какву и да ли је уопште имао, то сам сада рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у тој ливади, како сте се распоредили сем положаја Вашег и Јована Димитријевића, да ли је још био неко ту близу тих цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, рекао сам опет, иза нас је било, од двадесет до тридесет, не знам, не могу да се, војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иза?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Иза нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А између цивила и војске, само вас двојица?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја и «Јоца», да, ја и «Јоца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Саша Стојановић прича да је ту био и Зоран Косијер.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја га нисам видео, ја уопште Зорана Косијера нисам видео, нити знам да је био уопште тамо, а нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А иначе га знате од раније, Зорана Косијера?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете га уопште?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта би када је Јован Димитријевић рањен, да ли је био рањен ту још неко?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам ја, ја сам, сва ми пажња, поштовани суче, сва ми је пажња била посвећена њему, зато што сам одрастао са њим, значи, ишао сам у забавиште, основну школу, средњу школу, заједно, дружили смо се, малтене у истој улици смо становали, тако да сва ми пажња била усмерена на њега, како да га извучем и како да га пребацим. Значи, опет Вам кажем, за руку, био је у несвесном стању, ухватио сам га за крагну и за руку и повлачио према, овако према путу. Тада су наишли пинцгауери, одједном се појавило не знам, аута колико хоћеш, значи ја сам, сада не сећам се, ја сам рекао да сам га убацио у пинцгауер, али ја сада стварно не сећам се у тој паници где сам уопште, да ли сам, где сам га убацио. Али само знам да сам му, када се освестио у колима, ја сам му ставио газу, кошуљу, газу на рану ту где је крварио, јер сам се бојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када се кретала та колона, да ли можете да опишете, до те детелине, да ли је то био неки распоред, неке колоне, колико људи, где су били ти људи који су вођени на радове, како кажете? Да ли су то биле две колоне, четири, три колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја не знам, ја, ови што су вођени на радове, они су били испред и ови можда, можда и ови други из задруге, али ја сам, значи, био сам тридесет, двадесет до тридесет метара отпочетка колоне и у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Значи отприлике на пола, значи, она је била колона можда, они су ишли, лупам сада, два, три метра овако, један од другог, пошто и онда можда сам био двадесет, тридесет метара, значи то је било двадесет људи, тако да, по двадесет, тридесет метара сам био. Ту, трећина, половина, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, да ли сте били у колони, ван колоне, да ли је то била нека уређена колона, како је то ишло?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не, комшинице, ја навикао на, навикао сам, због посла тако, извините поштовани суде што, али, није уопште колона није била организована, значи вијугала је, значи ниси могао да јој видиш ни почетак ни крај. Ја и «Јоца» смо ишли, како да Вам кажем, овако, значи изнутра, са ове леве стране, леве стране, ишли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неко кога Ви знате да је био у тој групи?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико више?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нико, ја, можда је био, а ја нисам видео, значи ту, ја и само «Јоца» смо били, нико други није био, можда су били позади. Касније сам, када сам дошао из Шида, касније сам чуо да су били и ови, али нисам много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је издавао ту неко неке команде у кретању?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ни то уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам ни чуо, нити ме је, значи верујте ми да, значи нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је војска, да ли сте приметили неке офицере, неке људе?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са чиновима?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нећу да грешим душу, никакве чинове нисам видео и не могу да грешим душу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти што су, кажете, од којих сте се уплашили у тим неким браон униформама, како рекосте?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Кажем Вам поштовани суде, први пут сам их видео и задњи пут сам их видео тада. Више никада у животу нисам их видео, тако да не знам, стварно ко је и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту када сте били на тој ливади, како су се распоредили ови, да ли је издавао ту неко неке команде?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Кажем Вам опет, не знам и нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, ко је цивилима рекао да уђу ту?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели ко је рекао да се скрене у ту детелину?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, када су они скренули и ми смо скренули, опет Вам кажем. Ја и «Јоца» смо заједно сишли са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, да ли је ту неко погинуо од тих људи, да ли је неко повређен после те мине, те експлозије?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, поштовани суче, када је «Јоца» рањен, да ли се овај Хрват бацио, да ли је закачио мину, ја стварно не знам. Ја сам само видео «Јоцу» и извукао га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кратко ми одговорите, нисам видео.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам, нисам видео и касније сам сазнао када сам се вратио, да су људи изгинули и наши су рањени и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке повређене људе тада после тог догађаја?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да неко разминира ту детелину, да тражи од ових људи да разминирају?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам понављам, нисам видео ништа зато што сам одвео «Јоцу».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није да сте га одмах одвели. Колико је прошло од тог момента па до одвођења, прошло је неко време?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да Вам кажем, прошло је можда максимално два, три, пет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За пет минута.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Сада чудо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За пет минута се створио тај пицгауер?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Значи, било је четири, пет аута, значи одједном, значи то, значи, да ли је са храном или Црвени крст или путна, цивилна аута, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви примали неки новац зато што водите те људе на радове?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нико ми није никада платио, нити ми је плаћао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега Ви одосте тамо, имате посао, примате плату?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет сам Вам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово идете, сачекајте да чујете питање, а овамо идете тамо на неки посао, ипак вођења неких људи на радове, сада Ви прихватате без икакве накнаде, због чега?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, отишао сам због потврде за посао, јер нисам радио месец и по дана. Тада сам радио у «Ротору» и отишао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ово радите без икакве накнаде?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, да, да, радим, нисам примао никакву надокнаду за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте упознали неке мештане у селу Ловас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Једино овог од покојног, како се каже, како се зове, Воркапића, једино сам њега, родитеље његове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ове неке друге?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам се дружио ни са ким. Нисам ни смео, право да Вам кажем, ја ноћу нисам смео да излазим, зато што имам минус 11 и 14, тако да не видим ни по дану, после поноћи не излазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте упознали овог Воркапића, помињали сте нешто да је он погинуо тамо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, њега сам, нисам упознао, поштовани суде, него када је погинуо, кум ми је рекао да је погинуо командир милиције, да идем да чувам његове родитеље. И чика Драган, ја мислим да се он зове Драган, ја га зовем, старији човек и његову мајку, значи, ја њега никада нисам видео, видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте значи ту живели са његовим родитељима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Родитељима до једно 03.-ог, не знам, отприлике, 02., 03. новембра, тада сам отишао кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је живео још неко ту са Вама?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико није био ту сем Вас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Док сам ја био од 23.-ег, до 02.-ог, 03.-ег, не знам, отприлике нико није био. Ја сам само био тамо, помагао им, они су старији људи, помагао им, секао дрва, уносио, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ти људи носили неке беле траке на руци, његови родитељи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никакве траке нисам видео. Опет Вам кажем, никада нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете, овамо се нисте кретали, а овде су неки људи који, са којима су у контакту. Да ли су носили они беле траке?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели на неким кућама беле неке пешкире, завесе, заставе, нека обележја?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не сећам се да сам то видео, стварно се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имају чланови већа неких питања? Тужилац, изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија, опростите, ја сам хтела само једно питање, односно не питање, него као једну констатацију. Будите љубазни па ме исправите одмах. Ако ме сећање не вара, одлуком истражног судије изјава данас саслушаваног окривљеног дата у СУП-у уз још неке је била предмет издвајања због тога што је, ако мене сећање не вара, немам решење нажалост овде, због тога што је дато у присуству не заменика тужиоца, него зато што је дата у присуству саветника, како је то већ констатовано. Ванрасправно веће је у том делу укинуло то решење, дајући валидност таквој изјави. Пошто ја имам утисак да је веће стало на становиште да се о изјавама које су на овај или онај начин спорне, ће донети одлуку до краја овог поступка, да ли да сматрамо да ли је данашњи испит окривљеног, обзиром на обилато коришћење његове изјаве у СУП-у, нешто што је знак да је веће прихватило његову изјаву која је дата у СУП-у и користиће је у даљем току поступка. Значи, то је просто само моје техничко питање, а уједно би можда била примедба. Не желим да се мешам у одбрану колеге, али просто да бисмо знали за убудуће. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Користи се ова изјава, зато што је дата у присуству браниоца, а видим да ћемо је и проверавати саслушањем лица која су, с обзиром на одбрану оптуженог. А када завршимо одбране.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То није адекватно присуство поступајућег тужиоца у том предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али то није правноснажно, то решење, КВ веће је управо у том делу и укинуло решење истражног судије и према томе, та изјава се користи. Веће је стало на становиште да изјава дата у присуству браниоца, може да се користи, јер ЗКП нигде не предвиђа обавезно присуство тужиоца при давању изјава у полицији. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан. Кажете да Вам је Ваш кум поверио тај задатак да водите жене на рад, јер је био сигуран да Ви нећете да их малтретирате.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је било случајева да их је неко малтретирао?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам за то чуо, али опет он ми је зато што је био сигуран да нисам, није никакво било малтретирање, али је опет, пошто ја не могу да идем на стражу, не могу да, пошто имам велику диоптрију, опет сам рекао, минус 11 и не видим и овако и дању и ноћу, он ми је поверио тај задатак, зато што зна да ја нећу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које послове сте радили претходно у Тењи?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако могу примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете док не одговори на питање, а одбија се та Ваша примедба у смислу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Иста је примедба као и Вама у оквиру оптужења да се креће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам објашњавала малопре зашто, зашто дозвољавамо ова питања, испитујемо континуитет јединице «Душан Силни». Само у том правцу, а не видим да је то, јуче сам рекла, не видим да је кривично дело боравак на ратишту или присуство у неким јединицама и тако даље и тако даље. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то је било питање, које послове је обављао у Тењи?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Никакве, па никакве послове нисам обављао у Тењи..

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Слободно гласно реците.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Никакве.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ако нисте никакве, значи није никакав то проблем да нам кажете, шта сте Ви то радили у Тењи?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Хоћете да Вам кажем искрено?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па најискреније.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Кувао парадајз са женама, баш тако. Значи, кувао, значи, е то сам радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из истог разлога је питање, значи ништа друго, шта сте радили у Зворнику?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, нисам био у Зворнику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте били у Зворнику. А јесу ли Вам плаћали за то као да сте били у Зворнику?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Одговорио сам већ на то питање. А ко је узео паре, то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Овог 18.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио адвокат Слободан Живковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 18. октобра пре него што је Ваша колона кренула, да ли сам ја добро разумео, да је онај трактор са женама отишао у неком правцу. Где је отишао трактор?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, отишао је, рекао сам опет, берба куруза је била, жене су отишле са трактором.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где то, где је то?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Иза силоса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то је истим путем, само пре Вас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, да, а ови су људи, пошто није било места у трактору, ишао сам са њима и ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи жене су кренуле у бербу кукуруза.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви сте кренули за јабуке или за кукуруз?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет кажем, ја ниједног момента нисам рекао за јабуке. Ја сам рекао да су они мушкарци радили, три дана задња, пребирали јабуке, утоварали жито у силосе и куруз, та три дана, а жене су брале куруз.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам овог дана. Жене су отишле да беру кукуруз, а Ви где сте пошли са мушкарцима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Са мушкарцима да у силос, да би они товарили јабуке, у силос жито и куруз.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у шта се те јабуке товаре?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Они су сортирали у гајбе и ту су биле и жене, значи један део је био у берби куруза, а оне су сортирале, како да Вам кажем, ова ваља ова не ваља, ова добра, ова није добра, ето тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тај кукуруз далеко од силоса?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па уз силос одмах.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уз силос?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да. Мислим, не могу да Вам кажем, можда десет, двадесет метара, иза силоса је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко ноћу када Ви нисте били тамо, чувао те јабуке уз силос?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То стварно не знам, ја то не могу да кажем и не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је испред Вас била нека војска, неки пункт?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Била је нека рампа, нисам видео никакву војску, ту код силоса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рампа без људи или рампа са људима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, рампа без људи, нисам видео, ја стварно не могу да грешим. Можда су и били, али нису били ту, а имао је, додуше, имао је чувар у силосу који је чувао, мештанин Хрват, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Имао је чувар у силосу који је чувао то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог дана 18.-ог када сте дошли до ове детелине, да ли сте видели те жене које су отишле трактором?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, нисмо видели, оне су отишле пре нас можда десет минута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али када сте, оне су кренуле, кажете, да беру кукуруз који се налази око силоса?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте, колико је далеко силос од тог скретања где сте скренули у њиву са детелином?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не могу ја сада да, мислим, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се то види, ето?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нема шансе да се види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А не види се, добро. Ово Вас је суд питао, али мени је остало, шта је то Ваш кум радио у Ловасу па је могао Вама да каже шта Ви треба да радите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Одговорио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, било је питање, ко је њему рекао. Он је рекао да не зна, али ово је питање да ли он зна шта је био његов кум у Ловасу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет сам, рекао сам, он и Борисав Михајловић су били команданти јединице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које јединице?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја не знам, али сам сазнао после да је «Душан Силни» и опет кажем, нисам био припадник те јединице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како онда нисте били припадник, а Ваш кум је командир или командант те јединице, па Вама он нареди шта треба Ви да урадите, па Ви то урадите, а Ви нисте члан, припадник?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Слушајте једну ствар, извините што овако, а ја сам отишао за потврду за посао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Прекинули сте га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, нисам, него гледам тамо оптужени Радојчић нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците слободно.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што, ја Вам кажем, касније сам сазнао да је то одред «Душан Силни», до тада нисам никада знао, значи није сада оно што Ви кажете, тада сте знали. Ја тада нисам знао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није важно име, него да ли сте Ви били свесни да сте одласком у Ловас били део неке јединице?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, отишао сам у својству цивила са покојним кумом, значи нисам био, отишао сам као цивил и био сам цивил. Значи нисам отишао у саставу никакве јединице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте са овим мушкарцима кренули тог дана као и два, три дана раније. Рекли сте петнаест до двадесет људи.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, петнаест, не могу тачно да кажем, петнаест до двадесет људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када Вас је суд питао шта је требало да радите са, зашто сте ишли са овим женама, рекли сте да пазите да можда нека и не побегне. Па Вас ја сада питам, када сте ишли са овим мушкарцима, шта је требало ту да радите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ја сам већ објаснио, ми смо ишли у групи од пет, шест људи, значи, свако је са сваким причао, значи, група пет, шест и шалили смо се успут, значи, као и сваки дан и тог смо дана исто кренули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, али питам Вас, ова два, три дана претходна и овог дана, шта је Ваш посао, да причате са људима или нешто друго треба да радите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, да причам са људима и да их одведем на радно место.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, да ли то има везе са оним што сте рекли да треба да пазите на оне жене да нека не побегне, да ли и овде треба да пазите на мушкарце да неки не побегне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, нема разлога да побегну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али да је неко хтео да побегне, шта би Ви радили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ништа, шта би, шта бих радио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево нека жена хтела да побегне, шта би радили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Исто, шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па шта?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Шта, шта могу да радим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, пазите да не побегну, па то ми је остало нејасно. Ако пазите да не побегну, а они Вам побегну, како онда пазите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, коректне су биле и мушкарци и оне, значи, сваки дан смо доручковали и ручали заједно и рекао сам већ, значи, чисто да се зна, значи оно да, што кажете Ви, да обратиш пажњу, чисто да обратиш пажњу да се што више обере куруза, ето то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте то значи Ви руководили тим радовима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су они знали шта треба да раде, да ли је неко од њих сам руководио?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, како су знали, па зато што смо ишли, значи у бербу куруза, оне знају шта да раде, уђе и бере куруз.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких пауза?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, било је пауза.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је одређивао паузе?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам. Ко је одређивао када ће да се прекине са радом?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је рекао, хајдемо сада да се вратимо кући?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: А другу ствар, била је пауза, значи која је хтела, која је пушила, могла је да седне да пуши, која је, значи, било је пауза, за доручак, за ручак око 2 сата, значи то је све, значи није било, која није могла да ради, одвоји се из групе, па није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте се окупили тог јутра 18.-ог, где?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: На, где сам свако место скуљао људе, прекопута задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта се налази прекопута задруге?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Сада ћу да Вам кажем, не могу да се сетим, али, ту је ваљда, ту су били, мислим паркирани трактори, у том делу су били трактори паркирани, не знам, али стварно не знам, то је било, задруга је била и овде и ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А нека школа, да ли је била ту?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није, не, није била ту школа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ко је командовао или ко је рекао да се крене?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То јутро када сте се окупили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То ја не знам, ја опет Вам кажем, ја сам са људима кренуо, зауставили су нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам, то када сте Ви кренули са тим људима Вашим људима.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: На рад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На рад, ко је наредио да се крене, ко је рекао, хајде идемо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам ко је кренуо, сами смо, значи, сами смо кренули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, неко мора да каже, хајде да кренемо, ко је то, чији је то посао? Ви кажете када је пауза, Ви кажете када је крај, е сада ко каже да се крене?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем питање, шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то јутро, 18.-ог ујутру када крећете испред места које је прекопута задруге, ко каже, хајде идемо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, не знам сврху тог питања, али ја сигурно значи нисам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А претходни дан, ко је повео ту групу на рад?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, опет Вам кажем, а да, знали су, од 8 до 9 су ме чекали, када, значи када ја не дођем, успавам се, они крену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али ево претходног дана, 17.-ог, 16.-ог, ко је кренуо, ко је рекао, хајде да идемо на рад, крећемо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, не знам, самоиницијативно су, можда сам и ја, нећу да грешим душу, значи, али су, знали су да идемо, значи два дана, значи знали смо где идемо и нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је претходног дана ишао са том групом људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био неко од Ваших познаника?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд «Јоца» ту 18.-ог?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Где, код нас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет да Вам кажем сада откуд «Јоца», када сам ја повео људе, он је био у кухињи ваљда, прекопута у тој задрузи правој, ручао је и «Сајџија» покојни му је ваљда рекао, «Јоцо, хајмо у акцију неку».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како Ви то знате?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што ми је причао он успут, јер смо оно разговарали, ћаскали успут, целим путем, да му је «Сајџија» рекао «хајмо у неку акцију» и то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви кренули без «Јоце» и «Сајџије» са овим људима или са њима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, ја сам кренуо сам, а касније ми се прикључио «Јоца»:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То Вас питам. Када се «Јоца» придружио?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Када су ме ови доле малтретирали, мене и ове људе што сам повео на рад, та се група из задруге, он се тада, тада се «Јоца», ни тада није, него сам га видео можда једно педесет, сто, двеста

метара од раскрснице те, тада сам са њим ступио у контакт и тако смо ћаскали, причали и то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како су Вас то малтретирали, помозите да разумемо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Пазите једну ствар, шта ја да радим ненаоружан са људима који су наоружани до зуба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта они ту раде, па Вас малтретирају?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На кога мислите малтретирали, на све вас или на Вас лично?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, на све нас, на све нас, ову групу што сам ја повео, мислим, прво од мене, значи понашали су се безобразно, бахато, свашта су ми рекли, ја немам, па добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви њима кажете где идете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја кажем, он каже, нећу да се изражавам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, шта Ви кажете, ја сам пошао, где?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ту и ту, у силосе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У силос?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У силос, а он ми каже, хоћете да Вам кажем шта је он рекао, «боли ме». Шта ја да, како ја да се понашам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви њему кажете ко је Вама дао тај задатак?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Њих боли уво.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте му рекли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам рекао, баш вас боли уво.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, шта сте му рекли, ко Вам је дао задатак?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Покојни кум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И шта он каже, како сте рекли, мени је то рекао, шта, ко?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Покојни кум, сваки дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте му рекли покојни кум, него шта сте му рекли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сваки дан водим ове људе, жене и људе, ја их никада нисам видео до тог јутра, значи њих никада нисам видео до тог јутра. Зато да чисто сумњам да су они знали и за покојног кума и за ово. Али су ми свашта рекли и ја кажем, опет хоћу да будем фин, да се не изражавам шта су ми све рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је «Јоца» и «Сајџија» су пришли да Вас заштите или су пришли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, «Јоца» и «Сајџија» уопште нису били када сам се ја расправљао са њима, они су пришли можда

после, нисам, чак «Сајџија», само «Јоца», ја нисам «Сајџију» уопште видео. Значи, немој да ми убацујете нешто што.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не убацујем.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, немој, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево извињавам се за «Сајџију», нека остане само «Јоца».

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Добро. Мислим, ја кажем, ја сам «Јоцу» видео око, после двеста, триста метара, значи када сам ја, тада сам га видео, био је отприлике трећина, половина, не знам, исто је био тридесет, четрдесет метара и онда смо се. Пошто ја, одрастао сам са њим, опет сам Вам рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То сте три пута рекли.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И имам највише поверења у њега, ни у ког немам поверења, него у њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Када су Вас ови малтретирали, шта, да ли су Вам нешто наредили да треба Ви да радите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да се постројимо у колону по два и ја заједно са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико се људи ту постројава?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Рекао сам, петнаест до двадесет људи, не знам колико сам тачно уочио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где сте Ви стали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Отприлике двадесет, тридесет метара од чела колоне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, петнаест, двадесет људи у колико редова?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У један ред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У један ред?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да. Е касније су они пришли из задруге.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сада то касније. То помињете, онда су пришли људи из задруге.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да су они изашли из задруге, ти који су пришли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам ја видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да су из задруге?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, колона се прикључила из задруге, зато што сам их видео, тамо војску, гужву, а ја сам ове повео, значи прикључила се колона војске, цивила, значи из.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где се та колона која се прикључила формирала, на улици или у задрузи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То нисам видео, не могу да кажем, то нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете, прикључили су се, да ли су се прикључили у неком, у ком облику, да ли је то био неки строј, неки?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Е сада ћу да Вам кажем. Значи, ми смо ишли један по један, два, три метра, они су само попуњавали својим људима, значи иди напред, знаш оно, паралелно, значи у два реда су, значи нас су постројили у један ред, ове су постројили исто само, значи у два реда је ишла колона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А које ове, на кога мислите када кажете, ове, ко су ти ови?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, тим, што Вам кажем, никада их нисам видео у животу, нити их знам нити познајем и после тога их никада више нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то војници или цивили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Чим су имали униформу, највероватније су војници, нису били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: По Вашој процени, колико је ту укупно било цивила, а колико је било војника?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Немам појма, ја сам опет, рекао сам судији, да не знам колико је било. Ја знам за ових петнаест до двадесет људи, а за даље не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Међу тим који су се придружили, да ли је ту било цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Било је, па рекао сам малопре, да смо ми од нас петнаест, двадесет смо направили овако ред, а ови су други само се прикључили, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су то ови које никада нисте видели, ови војници?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, нисте ме Ви разумели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда нисам разумео.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја знам шта сам рекао врло добро. Рекао сам да су, ми смо, овако, колона два, три метра и ови су се прикључили, цивили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то, значи цивили.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Цивили су, направили су колону у два реда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Паралелна са овом?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, ово, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако су ови дошли из задруге, одакле су дошли ови са којима сте Ви требали да идете у бербу кукуруза?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, од куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од куће су дошли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, од куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви имали податке за те људе где ко станује?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте знали, да ли сте имали списак тих људи ко треба да Вам дође на посао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, никакав списак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неки број људи који треба да иде у бербу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте знали да су сви дошли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Петнаест, двадесет људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али како сте знали да су сви дошли?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, имам примедбу на начин испитивања, дакле, просто се врши пресија. Не чека се ни одговор, питања иду даље, сугестивно питање када су изашли из задруге, оптужени је децидно, јасно рекао да није видео из задруге, а тужилац му ставља у уста када су изашли из задруге, па не може сугестивније да буде. Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја се извињавам, он је рекао на питање суда, пришла је колона из задруге и то је неколико пута поновио. Е сада, је ово друго питање, да ли сте имали број људи који треба да Вам дође на бербу кукуруза?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Видите једну ствар, увек је долазило петнаест, они су се између себе договарали ко ће данас, исто као и жене што су се договарале које ће данас да иду на рад, тако су и мушкарци се договарали који ће да иду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је укупно било тих људи који су могли да се договарају?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Откуд ја знам колико је било мушкараца у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, како су се то договарали? Како Ви то знате да су се они међусобно договарали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, зато што су у та три дана, видео сам најмање, лупам, десет људи што није било, претходна три дана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви њих питали то?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, зашто да их питам, ја знам шта, значи, што бих ја њих питао, испитивао, шта сам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, имали су радну обавезу.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та радна обавеза била свакодневна или када ко хоће?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Свакодневна, а ови што су, остали, они су ишли на друге задатке, значи радну обавезу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, то је смисао, могли су да бирају на које ће задатке да иду?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Хоћу да Вам кажем, то је, значи то је село зависило од пољопривреде, значи морао је, значи тада је била у жеку жетва куруза, не знам, лупам сада ја, жетва куруза је била тада у жеку, значи то се морало да бере, киша, горе, доле, то се морало да обере.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да је било више група људи који су сваког дана ишли негде на рад?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам, то ја не знам, то не могу да тврдим када не знам ја то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да су они могли да бирају на који ће посао да иду, то значи ако су могли да бирају, да ови иду са Вама на кукуруз, значи неко је други ишао на нешто друго?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, међу собом су се договарали?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам, ја не знам шта су се они договарали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На основу чега нам онда кажете да су се они међусобно договарали, ко ће где да иде, када не знате да су неки други негде другде ишли?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја не знам где су ти други ишли.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја мислим да није схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да узимате реч док Вам не дам. Зашто узимате реч када Вам нисам дала?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ти други где су ишли, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одузимам Вам реч зато што се јављате без да сте пре тога тражили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево сада се јављам, адвокат Крстић, тражим реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни сада добили реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И молим паузу, осећам да није добро човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уколико Драган Бачић буде хтео паузу, може сваког момента, дозволила сам му и да седи, може да затражи. Бачићу, да ли желите да направимо сада паузу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Желим само тужиоцу да одговорим још на питање, није ми добро, стварно. Притисак ми, али волео бих да рашчистимо ово што смо почели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих исто волео, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ето, само то објасните.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Шта?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То је било питање.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Шта да објасним, господине тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево по трећи пут. Кажете мештани који су имали радну обавезу, су се међусобно договарали на који ће посао ићи. Ви сте били задужени тог дана да их водите на бербу кукуруза.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам сваког дана био задужен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сваког дана. Ја Вас питам сада, где су ови други који нису ишли на бербу кукуруза ишли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Откуд ја знам, откуд ја знам где су други.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то је одговор. Мислим, ништа страшно.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Судија, поштовани судија, није ми добро, да ли могу само да идем да пијем воду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево направимо онда паузу.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 17 минута и биће настављен у 11 часова и 45 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, тужиоче, идемо даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Објаснили сте нам како се формирала колона када говоримо о цивилима. А шта је било са војницима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Којим војницима?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су, да ли је ту била и нека војска?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, сем ових су били, војска је била у зеленим униформама, али ови, значи, била је, више војски, значи, то је, не знам, и маскирне и ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Опишите нам када се придружила војска у било којој униформи? Опишите једна, друга, трећа, ко је све био, када су се они прикључили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем када су се прикључили, колони или?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, овако прва колона је била састављена од ових петнаест, двадесет људи и Вас у колони по један.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Другу врсту су сачињавали ови људи за које сте рекли да су дошли из задруге, тако сте Ви рекли сада. Сада Вас ја питам, да ли је још неко сачињавао ту колону?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, рекао сам Вам, било је војске у маскирним униформама, у СМБ униформама, не у маскирним, него СМБ униформама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је тих људи у СМБ униформама?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, нисам ја видео, нисам знао, значи, немам појма колико је било. Глупо ми је да кажем десет, двадесет, педесет, када не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи могло је да буде и десет, а могло је и педесет?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја нисам то рекао, ја сам рекао не могу да кажем ни да је било десет ни педесет, ја стварно не знам и нећу да грешим душу. Значи, ја стварно не знам колико је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их видели или нисте видели?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Видео сам их.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то када сте их видели, можете ли да определите, колики је то отприлике број, више него ових цивила, мање него цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па са овим што кажете, што су нас, што су ме зауставили, можда је било једно тридесет, четрдесет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је било тих који су Вас зауставили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Десет до петнаест људи, не сећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када су се они прикључили и где су се прикључили, то је тужилац на почетку питао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти за које кажете, не можете да одредите, војска нека, зелене униформе, када су се они прикључили и где су се прикључили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, када смо ушли у детелину, видео сам тако, на путу су стајали, значи, када смо ми ушли у детелину, они су стајали на путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их тада први пут видите или сте их видели пре приликом кретања тих?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам их никада видео, тада сам их први пут видео, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи ту у детелини када сте, Ви сте тада први пут видели да је ишла и војска у СМБ униформама?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: На путу су стајали, можда је неки био унутра, али није, ја сам их видео на путу, не знам, не могу да грешим душу, да је неко сишао у.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колика је била та колона која је формирана ту од прекопута задруге до детелине, колико је та колона дугачка била?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колона људи која је кренула из Ловаса према њивама, кретали су се у колони, сада Вас ја питам, да ли знате колико је била дугачка та колона?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да проценим, ја сам био отприлике трећину, половину, али не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како ако Ви знате да сте били на трећини или половини, како не можете да процените колико је цело?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, стварно не знам колико је то било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али да ли сте видели, ко се кретао иза Вас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Иза мене, иза нас?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, рекао сам, једна колона, две колоне, цивили, ко се кретао иза нас, стварно нисам видео. Кажем Вам, ја и «Јоца» смо ишли са леве, значи, са унутрашње стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са унутрашње стране чега?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, до детелине, значи с леве стране, до детелине смо ишли и причали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Путем или?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Путем, путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са које стране је детелина?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, када идете у правцу силоса, од места Ловаса према Товарнику, с десне стране ја мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви са унутрашње стране онда према детелини, ако је?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани тужиоче, хоћете да покажем како, сада само да устанем, пошто ја немам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете да Вам дам папир па да нацртате?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не треба да се црта, значи ми смо били с десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чује се, окрените се према микрофону.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ишли смо са стране до детелине. Ја сам погрешно, пошто ми је ово лева рука, е, ја сам рекао лево, а с обзиром да смо ишли овде, значи с десне стране до детелине, значи, тако да, ја сам пошто ми је ово лева рука, онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, шта Вам значи унутрашњом страном, која је то страна?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, унутрашњом, рекао сам спољашњом страном, са споља, значи ми смо били први, значи ми смо ишли са стране, а ови су били значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ишао неко испред Вас и иза Вас у тој колони, ако је била колона споља?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ишли су ови што су ме зауставили доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они значи ишли исто у колони?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не. Они су се раштрчавали по целом, значи, по путу оно горе, значи, не знам ја, нису ишли сигурно у колони.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, цивили су ишли у две колоне, а сада Вас ја питам, а ови који су били наоружани, да ли су они били у некој посебној врсти, да ли је ту била нека трећа колона или четврта колона, пета?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, никаква трећа колона, пета колона није била, они су били раштркани, значи без обзира, значи, колико може, значи, свако је, мислим не знам како да Вам то објасним. Стварно не могу то да објасним, значи они су се бахато понашали, ишли су, са чела на позади горе, доле, значи шетали су се нон-стоп су шетали се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они нешто вас пазили да неко не побегне или да вас опомињу да идете један иза другог да не заостајете, који је смисао тог што су се они, кажете, раштркани кретали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам који је тада био смисао њихов.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је могао неко да изађе из колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како знате да није? Ко је то спречавао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Сачекајте само да, извините што Вас прекидам, само ово. Ми, ја да сам био на трећини, ово, нико није излазио из колоне, не знам за позади, не знам, али ово, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, ја Вас питам, да ли је неко могао да изађе, Ви кажете није могао да изађе из колоне. На основу чега Ви то знате, да нико није могао да изађе из колоне, а код Вас у првој трећини нико није покушао да изађе из колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, зато што су ишли у колони, значи, нема, не знам сврху питања, не знам како да то дефинишемо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, ево сврха питања – да ли сте чули или видели да је неко убијен од цивила који су се кретали у колони?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, нисам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да не видите добро?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли чујете добро?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не чујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не чујете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не чујем, слободно можемо да проверимо. Лево уво ми је зачепљено, 90% не чујем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које уво?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Лево.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А десно?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, оно је 40%, после можданог удара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али тада.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И тада, молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то последица можданог удара?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А пре тога?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Исто. Увек сам имао, сваких месец дана сам ишао на испирање ушију, пошто сам боловао од тога. Нисам заушке прележао како треба и од тада ме је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули или видели да су бацане неке бомбе на куће успут?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Опет Вам кажем, где смо ми ишли и у овој колони што сам ја био, нисмо могли да видимо ништа, нити сам чуо, нити сам видео да су бацане бомбе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко од тих који су се кретали напред-назад?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам, то не могу да грешим, не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је водио ту колону?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је водио ту колону?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, највероватније један од тих жutih.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то исти онај који је Вас опсовао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да. Не он, него, више њих ме опсовало, значи они су сву ту колону водили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете, били су раштркани?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не могу и ови који су раштркани напред, позади, не могу сви да воде колону, један је главни који води колону?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, водили су без обзира, значи, дошао је један, дошао други, они су се мешали, значи мењали су се, овај горе, доле, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тих десет, петнаест, колико њих се мешало на челу колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да се сетим, не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се сви мешали, свих десет, петнаест?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, нећу да грешим душу, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је наредио или да ли се колона зауставила пре скретања у детелину?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, ја сам само, када сам видео, ја и «Јоца» када смо видели ови скрећу у детелину, ми смо кренули са њима. Ко је наредио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко наредио да се скрене у детелину?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То нисам чуо, значи, то нисам чуо, не знам, али смо ми исто са њима скренули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е па нисте исто са њима, јер сте Ви скренули петнаест метара иза њих, па то Вас сада питам.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не петнаест метара иза њих, рекао сам од двадесет, петнаест, двадесет метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, петнаест, двадесет метара, значи, како то, када скренете за њима, онда идете истом путањом за њима, а Ви нисте скренули за њима, него сте се?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам мало пре рекао да смо ишли исто у колони заједно са њима. Значи нас су набили у колону заједно са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када су они скренули у детелину, Ви сте скренули заједно са њима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Откуд сада Ви у паралелној колони која је петнаест метара, петнаест, двадесет метара иза њих у пољу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Како паралелно, не разумем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том строју, откуд Ви иза да се нађете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, зато што је највероватније неко наредио од оне групе напред да се сиђе. Ја и «Јоца» смо сишли за њима, значи ми смо били десет, петнаест метара иза те колоне. Значи, јер сам рекао малопре да су нас постројили, заједно смо били у колони и на крају су ишли смо поред, ја и «Јоца» смо ишли поред колоне, значи они су мене, па сам се ја, пошто «Јоцу»; највише у њега имам поверења, ја сам био са њим, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та колона је скренула у детелину?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте били, колико метара далеко од почетка колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Тридесет метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тридесет метара?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте скренули у детелину, колико дубоко је у њиву отишла та колона?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да се сетим, нећу да грешим душу, не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су сви цивили сишли у њиву?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И тога не могу да се сетим, значи не могу да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли цивили били у две колоне када су сишли у њиву?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте били паралелни, колико сам схватио, паралелни са њима иза њих? Како не знате? Да ли је била једна колона цивила или две колоне цивила у пољу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мислим, како, мислим, једна, две?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Путем док сте се кретали, биле су две колоне цивила и онда је, кажете, неко наредио да се скрене десно у поље?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сада скрећу две колоне цивила или скреће једна колона цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, отприлике једно двадесет, тридесет људи је скренуло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У колони по један или у колони по два?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам то обратио пажњу, нисам приметио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Вас сада питам следеће питање, пошто сте Ви трећа колона, откуд Ви на раздаљини од петнаест, двадесет метара од ових људи, а нисте на метар од њих, разумете ме?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када идете путем, колико је раздаљина између левог и десног у колони?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Колика је раздаљина између левог и десног?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, цивила.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Може, како то, овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, тако, колико је то, реците, пошто то тако није ушло у записник?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Шта су оно у две колоне, колико у две колоне, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око метар, пола метра, два метра, колико?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Око два метра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око два метра? На колико сте Ви бочно од те друге, што кажете са спољње стране?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Које друге колоне?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иду две колоне, ви сте трећа, кажете, идете са спољње стране.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви далеко од тог најближег цивила бочно?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем уопште шта хоћете тиме да кажете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте, нећу ништа да кажем, само Вас питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте удаљени Ви од тог цивила најближег?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам бре, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако одговорите, не знам или.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је широк пут био?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Откуд ја знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, да ли сте били на том путу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, колико је широк пут, највише толико?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Три, четири метра ваљда је широк пут, откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада Вас питам, када сте скренули у поље, како Ви нисте на тих три, четири или колико, него сте на петнаест, двадесет метара удаљени од колоне цивила?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, да ли могу примедбу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бочно или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумете шта Вас питам?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Разумем, али не знам стварно, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац Вас пита, зашто се у детелини повећала удаљеност од Вас и цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, зато што је колона, госпођо судија, била, ја сма, ја смо и «Јоца» били око отприлике тридесет метара, значи, колона када је сишла у детелину, ја и «Јоца» смо задњи сишли, значи, нормално је да је десет, петнаест, двадесет метара смо ми били иза те колоне. Значи, јер када смо видели ови да силазе, ми смо, знаш оно, и ми смо сишли са њима, значи, када је сишла колона, значи отприлике значи били смо петнаест, двадесет метара од тих. А војска је била иза нас, можда једно тридесет, четрдесет метара, двадесет, не знам стварно, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи да сте Ви стали када су цивили скренули у детелину?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко наредио да Ви будете петнаест, двадесет метара иза цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мислим, не сећам се стварно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је неко наредио да војска буде четрдесет метара иза цивила?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, то не знам, ја не знам ко је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та колона која је сишла у поље, Ви нам реците, нећу да питам сугестивно, у ком, под којим углом је била у односу на пут?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То се не сећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то било паралелно са путем или је било нормално на пут?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам ја шта је паралелно, шта је нормално, ја се стварно не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су се кретали према силосима или према неком другом правцу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Значи, овако, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам ја силос.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви идете путем.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, када су били у детелини, како су ишли?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сада нисте одговорили мени на питање, да ли се крећу цивили према силосима или на неки други?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам, судија, нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас то питам. Ви знате где су силоси, тамо сте пошли, колико сам разумела.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Према силосима, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је, према силосима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја предлажем да ипак питамо, мислим да ћемо брже и једноставније да иду преко Вас, јер две трећине ових питања Ви ћете забранити. То сам искрено тако мислим, а овако можемо у недоглед да меримо углове и шта је мислио и шта је размишљао док је ишао и тако даље. Куда нас то води? Нека иду питања преко Вас, поготову представници, односно пуномоћници оштећених, али могу само да замислим каква ће бити питања. Нека иде све преко Вас, па Ви, мало ревизију, немојте да слушамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, за она питања за која проценимо да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја пуно поверења имам у Вас, зато инсистирам преко Вас да иду питања. Хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени је потпуно свеједно, како хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када буде било потребно да иду преко председника већа, ићи ће преко председника већа, за сада може директно да се постављају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли некоме реферислаи шта је било тог дана у детелини, на пољу детелине?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ви ме нисте разумели. Ја уопште никоме нисам реферисао, зато што нисам знао шта је тога дана било у детелини, зато што сам извукао «Јоцу» и одвео у болницу, не знам, у Сремске Лазе, Шид. Значи, коме сам могао ја да реферишем, када сам дошао у 1 сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Вашем куму Зорану Обреновићу, с обзиром да сте по неким његовим инструкцијама ишли на те радове, испричали шта Вам се десило, препадоше ме неки тамо оружани?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо стигли до силоса, нисмо могли да завршимо бербу, односно слагање у гајбе?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани суде, они су све то већ знали. Ја када сам дошао у 1 сат, значи, све се то знало већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Тако да нисам имао разлога да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумем да не знате раздаљину, колика је та колона цивила у пољу била дугачка, али је питање, где је пукла, где се десила експлозија у односу на ту колону цивила, ближе путу, даље од пута, на средини тога?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не сећам се, од тада је прошло седамнаест година, стварно се не сећам. Знам само да сам видео «Јоцу» и да је рањен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико сте Ви били далеко од пута када сте сишли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И то не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је «Јоца» био ту поред Вас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете да не чујете добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте чули онај повик, оно «ево је», шта сте рекли да сте чули?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ко је то рекао да сам ја чуо, «ево је мина», Ви?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја сам Вас разумео да сте Ви то рекли?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја нисам то сигурно рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта сте Ви видели?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, кажете, «Јоца» је отрчао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, видео сам да је «Јоца» отрчао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је отрчао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Према минама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А како знате да су тамо мине?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што је колона стала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. По чему сте закључили да су то мине? Да ли је то можда оно што сте рекли «трљали ногама» по трави?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, највероватније по томе. Ја сам остао, «Јоца» је отишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И када је «Јоца» отрчао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам остао а «Јоца» је отишао, пошто је радознао, ја нисам радознао, не бих да губим главу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сада када је он отишао, отишао лево, право, десно, полулево, полудесно?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да се сетим тога и рекао сам, значи, ја не знам да ли је лево, да ли је право, да ли је полулево, ја стварно не знам, али знам само да је, ко се, да ли се бацио, да ли је запео тај господин Хрват на мину, ја не знам стварно. Али знам само да је «Јоца» био рањен и да сам га ја покупио и одвукао на пут и одвео у Шид у болницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пуцао неко?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То нисам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели да је неко пуцао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани тужиоче, мене је ухватила паника, а најбољи ми је друг рањен. Ја нисам више ништа чуо, ни видео. Разумете, само.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била једна експлозија или више?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не сећам се стварно и само ми је било у глави да извучем «Јоцу» из минског поља, да му спасем главу, ако је жив, пошто је био у несвесном стању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да се њему нешто десило?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Како знам?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Видео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са које раздаљине?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, рекао сам, са десет, петнаест метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли то значи са тим видом да можете да видите на петнаест метара?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, могу са наочарима, а без наочара не могу да видим ни Вас овде сада овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали тог дана наочаре?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, имао сам, највероватније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете, чули сте од «Јоце» да је рекао, погодили су ме, тако сте нешто рекли.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То је рекао у колима и тамо, значи у колима и на минском пољу је рекао, само се окренуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте сада, ето то што сте видели, то што сте се уплашили, то разумем потпуно.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта сте, само нам то, молим Вас, опишите, ту ћу ја завршити, шта сте Ви то видели, па сте се уплашили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, видео сам «Јоцу» крвавог у главу и у несвесном стању, нисам знао ни да ли је жив или да ли је мртав.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На коју страну сте Ви окренути, а на коју страну је «Јоца» окренут, шта Ви видите од «Јоце», леђа или лице његово или бок?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани тужиоче, ја сам пришао, чим је мина експлодирала, ја сам пришао код «Јоце», окренуо га на леђа и извлачио сам га на пут. Тако да сам, значи, нисам ја са петнаест метара видео шта је «Јоца» и да ли је био леђима окренут, ја сам му пришао и извукао га на пут и у колима сам му дао кошуљу, дао завој, дао му газу, немам, е.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У тој кући у селу где сте спавали.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не у кући, у згради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту негде био близу «Јоца»?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није, ја не знам где је био он, ја га уопште нисам видео. Само сам га видео прву ноћ њега, ни да је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је спавао Ваш кум?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У селу негде, не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су још неки људи спавали у тој стамбеној згради, неки добровољци, неки наоружани људи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То стварно не знам, били су ту, рекао сам опет, да ли Краљевчани, да ли Крагујевчани или Ваљевци, они су спавали исто у тој згради, пошто је била кухиња ту, оно, ето, они су спавали и они су били наоружани, тако да. А стварно не знам да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажу ми да се претходна три питања нису чула, искључен је био микрофон. Ја бих замолио, замолио бих колегу када хоће да се обрати, да то каже, па када га будете евентуално кажњавали, да имате на основу чега, да је то у транскрипту.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, једну примедбу. Ја се бојим, оно што сам предложио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добили реч.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Бојим се да није снимљено оно што сам ја, па да поновим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, нисте добили реч, према томе, не можете да се укључујете. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви и «Јоца» на истом месту хранили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, немам појма где се «Јоца» хранио, стварно не знам.. Ја сам рекао, рекао сам мало пре, не бих да понављам, судији сам рекао да сам хранио се у мензи код те зграде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али сте исто тако рекли да се «Јоца», да је то јутро био на доручку.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам ја то рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда сам Вас ја погрешно разумео. То јутро када Вам се «Јоца» придружио, где је он пре тога био?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, ја стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И само то, у ком моменту се тачно придружио «Јоца», да ли је била формирана та колона или није, ето та цела колона, да ли је била формирана или није?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем, како мислите да ли је била?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте кренули из задруге, односно од прекопута задруге, у ком тренутку Ви, после колико метара се «Јоца», док сте стајали, док сте се кретали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Видите једну ствар, ови док су мене малтретирали и ове људе, значи буквално наишла је та колона и ми смо се њима прикључили, не они нама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ви сте се њима?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то је сада потпуно другачије.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих само питала на ово, те људе у неким жутим, браон униформама, већ како, никада нигде нисте споменули, ни истражном судији, ни први пут оно у полицији, никада нигде, откуд сада се они одједном појавише овде на претресу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам рекао да је, да никада у животу нисам видео такву униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас нешто друго питам, зашто те људе никада нисте спомињали, а сада одједном их спомињете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То ме нико није питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали сте догађај, вероватно тај неки оружани препад је морало да буде најкарактеристичније?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Рекао сам, ја сам рекао, ја мислим да сам рекао да је, када сам рекао да су били Крагујевчани, Ваљевци или Краљевчани, да је била чудна униформа, ја мислим да сам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како знате да је 23.-ег, да сте отишли да чувате родитеље?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што ми покојни кум Зоран Обреновић је рекао да идем код родитеља Милорада Воркапића да их чувам, пошто је он био погинуо и рекао ми је тада, тада сам први пут чуо ко је командир милиције у том Ловасу, селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, али Вас ја нисам питао ко је био командир милиције, него сам Вас питао, како знате да је то било 23.-ег?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја не знам, али отприлике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим ја разумем да је Вама важно да нам кажете ко је шта ту био, али зашто, како знате да је то било 23.-ег?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што сам чуо да је Милорад погинуо од бомбе ваљда, тако, разнела га је бомба, кум ми је рекао, сећам се као данас да ми је дошао и да ми је рекао «Милорад Воркапић је погинуо, мораш да идеш код његових родитеља» и знам врло добро да је то рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је помињао кум да је то 23.-ћи?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није он спомињао, али смо знали. Значи, имам календар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Зоран Косијер, само моменат овде, на записнику од 16. октобра 2007. године истражном судији тврди да је он послат тамо да спава код родитеља Милорада Воркапића са Александром Николајидисом?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја знам само, од 23. октобра до 02., 03. новембра, ја сам спавао код чика Драгана, ја сам, значи ја сам спавао код њих, бринуо се, доносио им храну из продавнице, секао дрва и намирнице, значи ја знам сигурно у том интервалу нико није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево Зоран Косијер управо помиње 23.-ег да је он отишао да чува родитеље овог Воркапића и да је са њим био и Николајидис.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ја не знам, може он да тврди шта хоће, ја кажем шта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вам предочавам.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте то чували, шта то значи чувати нечије родитеље у Ловасу од 23.-ег до 02.-ог?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Хоћу да Вам кажем како је то чувати. Они су старији људи, значи старији су људи, без, значи изгубили су сина, не знам, није важно сада то, важно је, али хоћу да Вам кажем, треба неко да им исцепа дрва, да им принесе дрва, да иде у продавницу, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда сте се погрешно изразили, али ја бих то назвао неким другим, можда бих помагао родитељима, а не би их чувао.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, добро, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неко наоружање да би их чували?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је њима претила нека опасност од некога да им се нешто деси?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, они су се бојали, мислим, ипак је ту окружење, знаш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је зато што је он био шеф полиције, син?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте онда Ви чували без оружја?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Отац покојног Воркапића је имао ловачку пушку, значи, а ја нисам ништа имао, значи он је, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Као и увек, ја питам преко већа. Да ли је оптужени, да ли је аутентичан овај записник који је дао код истражног судије 30. маја 2007. године, када је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, код истражног судије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30. маја 2007. године.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то у реду, да ли је у њему све уписано, да ли се у њему све налази тачно?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ја не знам шта сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово што сте изјављивали истражном судији, не значи оно у полицији што сте, 28. маја 2007. године сте дали изјаву.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И зна ли на који начин је ишло то испитивање?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем питање уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 30. маја 2007. године Ви први пут излазите пред истражног судију.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то што сте тада изјавили и тај транскрипт који је направљен после те Ваше изјаве.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Тачан, аутентичан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали у рукама или сте прочитали тај транскрипт? Само немојте да се убацујете, адвокат Налић, молим Вас.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам читао, нити знам шта.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немојте претерано да се узбуђујете, па Ви сте за људска права.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако.

Опомиње се адвокат Градимир Налић да не узима реч без одобрења председника већа.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате зашто сам питао? Зато што овде каже, «изложићу», овај се записник снима, снима као и овај овде и каже «изложићу одбрану, значи стојим при ономе што сам рекао у изјави пред господином, не знам како се зове»: А истражни судија каже, «тужиоцем у полицији», «да, значи стојим при томе»: И онда објашњава шта је рекао.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није тачно да је био тужилац у полицији.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У томе и јесте ствар.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није тачно да је био тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте сви да се убацујете, ја вас молим.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: «Стојим при ономе што сам изјавио пред господином; не знам како се зове», нема тужиоца, већ господином, 28.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Дотични господин је овде у судници, пред њим сам дао изјаву.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пред ким?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Овај. Мислим, разумете, ја сам. Госпођо судија, није ми добро, молим Вас да се повратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја већ питала да ли је истражном судији, поменула сам му ово да је тада изјавио ово што је рекао у полицији, да «стојим при ономе што сам изјавио» и тако даље и он је објаснио да му није читано то из полиције и да је зато то рекао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро, у реду.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није ми стварно добро, притисак ме уби, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да идете до тоалета?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Оптужени је рекао да је добио неки, да му је дао неки прслук Драган Воркапић. О каквом је прслуку реч?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: О крзеном кожуху, са унутра крзно, радни прслук што радници добијају, значи овако, само није овакав, значи, крзно унутра, значи то је прслук, дао ми је и ципеле, извините, дао ми је ципеле, прслук и чарапе вунене, мајка његова, мајка, ја кажем, пошто је, она ми је дала то.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је тај прслук имао обележја ова СМБ или маскирна?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Господине тужиоче, па нисам, прслук је био браон боје од овако, значи.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није био маскирни?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није био СМБ сигурно.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За време док је водио те жене на рад и тако даље, да ли је дошло икада до неког инцидента?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Никада.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Никада.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. У близини те детелине где је била, да ли постоји неки виноград?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У близини те детелине где је било, где се ствар десила?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Опет кажем не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи, та детелина где се десила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да не зна.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А не зна, ја нисам, ја сам мислио да је рекао да разуме, извините, погрешно сам чуо, не чујем. Нисам ја овде, нисам чуо да је рекао, не знам, имам право да не чујем ваљда, ако сам пропалица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И не волим Коштуницу, могу да не чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не оптерећујте ми транскрипт таквим стварима.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је некада водио жене у виноград да беру грозђе?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Јесам једном приликом.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је то било, тај виноград да ли се налази у близини силоса и тако даље?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Тачно не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате? Када се та колона кретала у којој се и он, у којој је и он био, не знам тамо где се десио тај догађај, да ли је приметио неке људе на тротоару?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем питање.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Значи иде колона улицом и описивао је сто пута како изгледа та колона, а сада ме интересује, на тротоару са једне и са друге стране улице, да ли је било неких људи, да ли је било неких наоружаних, да ли је било неких цивила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких људи који су то посматрали, евентуално?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани суче, значи то није било никаквих људи, зато што је то свакодневна била.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам питања више.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да сте водили, жене и људи да су се окупљали испред задруге за одлазак на послове. Када, у колико сати је то било када су сви имали обавезу да дођу да се јаве?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Од 8 до 9.

НАТАША КАНДИЋ: Од 8 до 9?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да, ујутру, то сам рекао већ.

НАТАША КАНДИЋ: И осим Вас, ко је још ишао у пратњу жена?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ишао је човек цивил који је возио трактор, он је ишао, тако да, да ли је он био шеф, коврцави неки, шеф, да ли је био шеф механизације, терао је «пезејца» неког. Он је возио трактор и ишао.

НАТАША КАНДИЋ: И није било неког ко је наоружан ишао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никада.

НАТАША КАНДИЋ: А шта, да ли је неко помињао, предлагао, сугерисао како решити проблем уколико дође до неког напада?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не разумем питање, каквог напада?

НАТАША КАНДИЋ: Уколико дође до напада на ту групу коју Ви водите, или на Вас, како Ви идете без оружја, овај је возач, жене, како реаговати у тој ситуацији?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, знате шта, Србин и Хрвати не би напали своје жене, мајке, сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: А Вас?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, највероватније и мене, зато што штитили би жене и ове, значи Српкиње, ни Срби ни Хрвати не би напали ту колону, зато што нормално, њихове мајке, њихове сестре, браћа, није важно, бабе.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли можете да се сетите, да нам наведете, које су то Српкиње које су ишле?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не сећам се ја имена њихових, никога нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Из којих кућа су долазили, да ли то можете да се сетите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И то исто сам рекао, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А где јели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ одговорио.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, али већ смо.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, то је већ речено, значи на паузи, када смо брали куруз, поседали смо, удолина на траву, оне су доносиле од куће крпе, онда шта је било, зависи шта је било за ручак, ако не одговара, оне изнесу, значи ручали смо у њиви или на трави.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите нам, кажете да сте, овај, добили чарапе, па тај прслук, па панталоне. Да ли то значи да сте Ви дошли тамо у Ловас, да нисте са собом понели гардеробу или одећу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, нормално да сам понео гардеробу.

НАТАША КАНДИЋ: А онда ови поклони?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, то је мали знак пажње од ових родитеља, значи, нисам ја добио значи то је мали знак пажње, да ми не буде хладно, дао ми је кожух, гуњ, што каже, гуњ и дао ми је вунене чарапе ми је мајка дала и овај ми је дао ципеле.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте примали плату?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко примао плату?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу, значи одговорио сам, значи ја нисам никада примао и не знам да ли је неко примао, али не верујем да је примао.

НАТАША КАНДИЋ: Само нам реците, кажете, описивали сте нам детаљно ону своју бригу за «Јоцу», о томе како Ви покушавате само њега да спасете, али сте нам описали и рекли прво, била је мина, експлодирала, да ли Ви видите, ко је тада повређен, ко је тада страдао када је та мина експлодирала?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Одговорио сам на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да, ја сам га то питала, он каже није, видео је само «Јоцу»:

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мени је само «Јоца» био у глави, више ме нико није, да ли је погинуло, да ли је било и наших и њихових, мени је само «Јоца», ја, значи.

НАТАША КАНДИЋ: У ком тренутку Ви видите тај пинцгауер, откуд он ту и како га Ви, када видите само «Јоцу»; како Ви сада видите тај пинцгауер?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Када сам извлачио «Јоцу», на пут, у несвесном стању, наишао је пинцгауер, наишла су нека цивилна кола. После сам, касније сам чуо да су у тај пинцгауер и ова убацивали и ове повређене и Хрвате, тако да, када сам дошао, сутрадан су причали у селу, тако да су пребацили њих у Шид, не знам, у болницу.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, Ви кажете, ту је неки пинцгауер и Ви уносите, молим Вас, шта он то показује?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, маше Вам колегинице, маше Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, адвокат Крстић, немојте.

НАТАША КАНДИЋ: Извините молим Вас, зашто Ви машете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не видим, немате реч.

НАТАША КАНДИЋ: Све време показује рукама, прави неке.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Хоћете да гледам у Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо да оптерећујемо овом дискусијом транскрипт, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Не, молим Вас, Ви се понашате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се, Бачићу.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само хоћу, молим Вас, да нам објасните, овде како, тамо је неко рањен, пао је, Ви у том тренутку кажете, видите само тог свог «Јоцу» и онда одједном је ту један пинцгауер и.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судија, ја сам одговорио на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Ко Вама даје то возило да Ви можете у тој ситуацији поред других да возите «Јоцу»?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Одговорио сам ја већ на то питање, тако да не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви возили тај пинцгауер?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да није он возио пинцгауер.

НАТАША КАНДИЋ: Ја питам, ко му одобрава, молим Вас, то је возило, није његово возило, неко мора да да возило, да се само један човек одвезе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он тврди да су вожени и Хрвати.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: То сада каже.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, рекао сам увек, читајте мало боље.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али, малопре сте и све време тврдите да Ви не знате други да ли је повређен, да сте то тек чули када сте се вратили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Вратили, да, када сам се вратио у Ловас, сутрадан су причали да су превезени и Хрвати.

НАТАША КАНДИЋ: Да, али сада кажете да је у том пинцгауеру, поред «Јоце» и Вас су сви други?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани судија, значи, не волим ова провокативна питања, зато што, прво ја сам рекао да је било више цивилних аута и пинцгауера. Не знам, ја не знам у који сам ауто, у страху, у паници за свој живот, убацио «Јоцу»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Тако да, молим те, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли може да се сети, у ком возилу, са ким он одлази за Шид?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да се сетим, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тврди да не може да се сети.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да се сетим.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, и сада ја бих Вас замолила да нам објасните, остало ми је потпуно нејасно, око оне потврде за посао.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Ви радите, у ком граду радите у то време, где је та Ваша фирма?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Могу да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да ли имам право да не одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, ја сам Вама први дан када сте сви били присутни оптужени, рекла да нисте дужни да одговарате на постављена питања, можете у сваком случају да кажете, не желим да одговорим.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ипак ћу одговорити. Шта сте ме питали, где је моја фирма?

НАТАША КАНДИЋ: Да, у ком граду?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У ком граду?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У Београду.

НАТАША КАНДИЋ: Е сада ми само објасните, зашто идете у Хрватску, у Ловас по потврду, Товарник, па доле, зашто по потврду тамо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Ко је уопште рекао да сам био у Товарнику по потврду?

НАТАША КАНДИЋ: Добро, у Ловас, Тењи или где, у Ловас, идете по потврду, сада ми објасните, како из једне државе идете у другу по потврду?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Извините молим Вас, тада је била јединствена држава и значи не можете да кажете да је друга држава. Сада је друга можда, а тада је била јединствена, тада, одбијам да одговорим на Ваше питање.

НАТАША КАНДИЋ: Необично да се иде, друга република.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Одбијам да одговорим на Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Бачићу, шта је писало у тој потврди?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нажалост, нисам је добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте је ни добили?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам је ни добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи отишли сте тамо по ту потврду, а нисте је добили, вратили сте се без ње?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам, зато што кум ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте провели у Ловасу времена?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Од, кажем, од 11.-ог до 03. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 11. октобра 1991. године до 03. новембра?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да, да, да. Нисам је добио, тако да, јер је кум покојни викао, тај није што даје потврде, та жена није ту, ово, и онда сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви пошли због те потврде, сада се враћате без тог?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Што кажу људи, виша сила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: У то време и према оптужници се у Ловасу док сте Ви тамо, догађају бројна убиства тих мештана. Да ли Ви нешто знате о томе, да ли сте чули, видели, да ли сте видели, на пример, скупљање тела, да ли сте чули именованом да је неко убијен, како убијен?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, поштовани суче, судија, извините, ја сам већ дао изјаву, да нисам нигде излазио из зграде, нисам нигде видео ниједан леш, ни скупљање тела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су се дешавала нека убиства у периоду док сте Ви били?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: И још једно само питање, када 18.-ог полазите то у правцу силоса и када ти људи, ти Вам се придружују, овај из задруге, да ли, како изгледају ти људи? Да ли има нешто на њима необично, да су се видели неки трагови малтретирања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам га ја питала и он је одговорио да није то приметио.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат Здравко Крстић, изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: (бранилац оптуженог Бачића) Бачићу, добар дан.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Добар дан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се осећаш добро да можеш да одговараш?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Супер, може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу поставити нека питања која нису сугестивна, па ћеш морати да се помучиш да одговориш на њих. Када се поставе сугестивна, одмах знаш шта треба да одговориш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате да коментаришете, пређите директно на питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, ја ћу, видећете кроз питања, мало, мали број питања имам, видећете да ја нећу уопште да пратим ни тужиоца, ни пуномоћнике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређимо на питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Питајте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, питаћу, питаћу ево.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Данас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Данас. Колико пута сте, аха, колико пута сте дали изјаве и пред ким, не рачунајући данас у вези овог догађаја, дакле ја не питам ни?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: 25. јануара у Кнеза Милоша сам дао изјаву, 28. маја у својству грађанина, 28. маја у својству грађанина, 28. маја у својству окривљеног, 30. маја код истражног судије сам, сада овде, отприлике пет пута.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Отприлике пет пута?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када сте први пут дали у полицији изјаву?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када сте први пут дали?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: 25. јануара.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ја у транскрипту имам овде изјаву од 18. јануара?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није тачно, 25. јануара. Па, можда, додуше, можда, али ја мислим да је 25. јануар.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја знам да смо се договорили, да говоримо само истину, па ја питам, да ли сте 18.-ог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је одговорио на Ваше питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што ја имам записник, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сада нешто што Ви причате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да предочим? Не, ја причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да предочавате изјаву из полиције.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Могуће да сам дао, али мислим да сам 25. јануара дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без присуства браниоца, добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада ћемо прећи на ту изјаву са присуством браниоца. Рекосте да сте истог дана дали изјаву као грађанин.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И као оптужени, осумњичени, не оптужени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се сећате времена када сте, не шта сте рекли, значи не употребљава се та изјава.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мени је било заказано, извините, мени је било заказано у 12 сати да дођем у Кнеза Милоша 101, звао ме, не знам који човек, један, не могу да се сетим и рекао у 12 и да нормално, дао сам изјаву у својству грађана.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је 28.?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: 28.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: И излазио, улазио, излазио, оно нема везе, они су и после тога једно три, четири сата, не знам колико сам провео тамо, али стварно не знам, ја мислим да сам више. Дошао је и господин, не знам како му је име и он је рекао, «сада ћеш да даш, сада си осумњичени и да даш изјаву у својству осумњиченог. Да ли знаш шта је то

осумњичени»; рекох, «знам». Мој адвокат је дошао 10, 11 сати, мислим, ја сам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само за тренутак, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када у 10, 11 сати?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Навече?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Увече.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте завршили са давањем изјаве па је дошао адвокат или се још док сте давали дошао адвокат?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: У међувремену је дошао адвокат, па је отишао, пошто је имао у Макишу неки већи случај, па је отишао. Касније је дошао 10, 11, ја сам пошто имам притисак велики и болело ме, значи није ми било свеједно, мислим, он ми је тутнуо тако нешто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко, ко?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, мој адвокат, Воштић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вам је адвокат по службеној дужности био посебни или Ваш изабрани адвокат?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: По службеној дужности, Воштић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вам је он, како кажете Ви, тутнуо тај записник или је?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да завршим са питањем, или је службено лице које је радило на том записнику?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Адвокат Воштић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И шта је рекао?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Службено лице нас је послало у једну канцеларију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Са записником?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Посебну и после је донео записник и овај ми је мој адвокат рекао «читај». Ја нисам видео белу мачку, а не да прочитам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, само то да разјаснимо, извините. Али само овај један детаљ. Ја имам овде тај записник, завршен је у 18,35 часова, а Ви кажете сада, да ли сам ја добро разумео, да је у 10 сати дошао адвокат?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Мени је било, три по поноћи, верујте ми.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, не знам ја како сте се субјективно осећали, ја то не питам.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не знам, био је мрак и не знам стварно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: За то време Ви сте и кроз записник овај који је у употреби, рекли врло похвалне ствари на нечије питање, овај, каква

је атмосфера била када сте давали изјаве, да су Вам давали и сок и тако даље.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Сок, кафу, реални су били, доносили су.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, није било принуде, претње и тако даље?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па није било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тога није било?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је било неке сугестије да говорите ипак истину, зашто би Ви и тако даље?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Сугерисали су ми да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да кажем истину, ја сам рекао, ја причам истину. Па кажем, будало, баш тим речима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Зашто би ти робијао двадесет година за другог, јер ако треба ја ћу да робијам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како сте Ви то схватили?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, не знам, стварно не могу, овај, што се каже, извини, пусти.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисам добро чуо, шта извини?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, пусти, овај, као плаши те, онај плаши ме он као.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сто и двадесет година?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Данас сте рекли да носите наочаре минус, ја се не разумем.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Једанаест и четрнаест.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Минус једанаест и четрнаест. Да ли сте тада носили наочаре или од када носите наочаре те диоптрије?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ове диоптрије наочаре носим од 1979., минус једанаест и минус четрнаест.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, и у време овог догађаја?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да, сада, поштовани судијо, ја само видим Вашу сенку и ако значи, сада видим сенку, али не могу да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Можеш само да чујеш, не мораш да ме видиш.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Е баш тако, значи не видим, значи може.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Објаснили сте на питање чини ми се тужиоца и како чујете. Па сада ја питам, да ли боље видиш или боље чујеш или једнако квалитетно?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Испада да је једнако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У једном тренутку сте данас давајући одбранау, рекли, ја сам тачно записао, то је и снимљено, «ови из ДБ су рекли два до три метра ваљда растојање» и тако даље.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, Ви знате да сте у ДБ?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Зато што у Кнеза Милоша, тамо је ДБ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Кнез Милош 101, то је као зграда, тако, мислим, то је позната као ДБ, али не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не знам, ја питам одакле Ви знате. Да ли су Вам рекли они када су Вас саслушавали да је то зграда ДБ или Ви претпостављате?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не, не, ја сам то виртуозно, самостално мислио, мислим, значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Али хоћу да Вам кажем, ја сам рекао од двадесет до тридесет метара је била раздаљина, он ми је сугерисао, каже, «колика је та њива била?», кажем: «немам појма, једно двеста, триста метара»: Он каже, онда је уписао два до три метра раздаљина, тако да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А да ли сте давали изјаву можда и на Макишу доле?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато сте ме збунили. Ја бих молио само, ево престајем, дакле ако сте очекивали да ћу бити навалентан као претходници, ја нећу, дакле око неспоразума једног да разјаснимо око чела колоне, не мени је остало нејасно, ако је Вама, то је друга ствар. Чини ми се да и суд њега није добро схватио, он тако и прича некако у браду, дакле, када сте рекли чело колоне, да сте били на челу колоне, да ли сам ја добро схватио ако мислим на колону групе људи које сте Ви повели да радите, па су Вас ови препали, па псовали, па малтретирали, да ли чело колоне?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Мислио сам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да ја завршим са питањем. Дакле, да ли је то чело колоне мислите или је ова колона несретна што је ишла према детелини, када се формирала касније, како тужилац импутира Вама из задруге изашли и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не импутира, немојте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја то не питам. Да ли сте ме разумели шта сам питао?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Разумео сам потпуно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када сте рекли чело колоне, на коју колону мислите?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Мислио сам на ову колону што су нас зауставили доле, рекао сам опет, да не понављам, пет, шест нас је ишло.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не треба, не треба.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја сам био напред.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само сам хтео то да разјаснимо и немам питања више, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље од бранилаца.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо председнице, на почетку само да кажем шта је код мене изазвало онакву узбуну, пошто сам се безуспешно пре тога јављао за реч. Не кажем да нисте хтели да ми дате, били сте заузети овом динамиком овде. Ово је записник о саслушању осумњиченог пред истражним судијом на који се позвао колега Драгољуб Тодоровић, да је овај записник садржао бар једно питање тужиоца за време истраге, овде тужилац није имао питање. Зато се данас тужилац овде мучи, да води истрагу, као и Ви, скупа са њима. Када сам рекао колеги Тодоровићу да је срамота, срамота је конвалидирати овакав записник браниоцу за људска права. Овакав записник и то питање да ли он може, да ли окривљени може да ауторизује тај записник и како се са њим поступало. Пре свега, желим да кажем да се овај записник управо завршава питањима адвоката по службеној дужности о томе, како је поступано са њим у полицији и добијамо господине Тодоровићу одговор који смо гледали тридесет година Ви и ја, значи на разне начине, значи добијамо одговор да су га хранили пљескавицама и остало. Ово, господине тужиоче, нема ниједног питања Ваше канцеларије, овај записник на основу кога је подигнута оптужница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није записник, то је транскрипт аудио записа онога што се дешавало код истражног судије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: То је изазвало мој револт, то ме је изазвало да кажем срам га било, а да кажем да је пропалица, кажем зато што у овај претрес уводи име човека који нема никакве везе са овим поступком и то је зато њему речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, идемо са питањима, адвокат Налић.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И стојим иза тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Имам једно само, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли Ви, господине Бачићу, познајете Милана Радојчића?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Никада га нисам видео, у животу га нисам видео до овде на суђењу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли су, да ли Вам је била позната како је организована територијална одбрана села Ловас и ко је на њеном челу?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То ми није било познато, зато што нисам, што се каже, није ме занимало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Вас је о територијалној одбрани села Ловас искључиво питао Ваш бранилац по службеној дужности и Ви сте овај, ево овако, ако дозволите да предочим само питање и одговор, једини пут где се помиње, молим, Ваш бранилац пита: «Да ли си чуо за реч територијална одбрана?» Ви одговарате: «Јесам, чуо сам»: Ваш бранилац каже: «Шта то значи, да ли има везе то одбрана, везано за те послове», не објашњава које послове, не треба то истражном судији. А Ви одговарате: «Па, то је, то је за време тог рата постојала је територијална одбрана и они су одређивали људе који ће ту да иду и да раде»: Ви сте сада мени рекли да не знате каква је била организација те територијалне одбране и остало. Да ли ово значи да је Вама неко сугерисао да овако одговорите на ово питање и ко је то био?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не могу да, па.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, има ли неко од бранилаца питања? Изволите.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: (бранилац оптуженог Влајковића) Добар дан, господине Бачићу. Ја ћу кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало адвокат Бранко Лукић.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја ћу кратко само, имам једно два питања за Вас. Говорили сте нам о колони и отприлике рекли униформе које сте Ви тога дана, 18.10.1991. године видели у тој колони. Спомињете браон, спомињете зелене. Да ли можете сада да се сетите, на челу те колоне, да ли су били људи у браон униформама или су били људи у зеленим униформама, ако можете да се сетите?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То сам већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: У браон униформама.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам, то је све што сам ја имао, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од бранилаца. Од оптужених, има ли неко питања? Изволите, адвокат Гордана Живановић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Као бранилац окривљеног Димитријевића, у односу на господина Бачића нећу имати никакво питање. Имаћу ево да кажем сада званично, примедбу на данашњи

његов исказ, уз дозволу већа да ми дозволи само мало појашњење. Значи, везаћу се за оно што сам већ претходно казала. Стављам примедбу на коришћење исказа који је господин Бачић дао у СУП-у 28. маја прошле године, а самим тим исти је инкорпориран чувеном реченицом «у свему остајем код исказа датог у СУП-у» и у записник који је сачињен код истражног судије 30. маја, а са следећих разлога: чланом 50. Закона о кривичном поступку, који је наш закон који примењујемо, јасно је прописано да државни тужилац врши све предкривичне и кривичне радње, овлашћен је једино за извођење истих и може у складу са законом, да пренесе своја овлашћења на законом одређен круг лица. Двадесет осам година радим овај посао и знам да је тај круг лица сведен на заменике јавног тужиоца. Посебно желим да напоменем да је господин Бачић на записнику код СУП-а, када је испитиван у својству осумњиченог, предочено му је за које кривично дело је осумњичен, зна се о ком се кривичном делу ради, зна се која је казна запређена за то кривично дело, па самим тим, чињеницом што његовом испиту присуствује, да значи не понављам оно што је рекао колега Крстић везано за браниоца који није адекватан, и потпуно неадекватан заменик јавног тужиоца који врло олако, значи Тужилаштво врло олако схвата чињеницу да се против човека води поступак за кривично дело за које је запређена изузетно висока казна и све то обавља у присуству саветника тужиоца за ратне злочине господина Милана Бекана. Ја не знам ко је господин Милан Бекан, просто не знам и он по мом налажењу, апсолутно нема својство лица које може да присуствује таквом саслушању, односно испитивању окривљеног, те самим тим, доводи у потпуно један неупотребљив положај све те радње које су до сада извршене. Ја сам добила од Вас, председнице већа, малопре одговор да је одлучивано о томе већ у претходној фази, да је истражни судија донео једну одлуку, да је веће донело другу одлуку, али сам потпуно уверена да ово веће неће ниједног момента, одлука Ванрасправног већа која је донета у тој фази, а знамо у којој фази и када, и како је оптужница достављена на дораду и сређивање, то веће врло добро зна и ми смо посебно као браниоци због тога захвални, сигурно водити рачуна о томе и ценити ту чињеницу, постојање тог записника у предмету. Хвала лепо, немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неко још питања? Од оптужених, да ли има неко? Изволите, оптужени Љубан Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не смета ако се ја наслоним на сто, да се боље чујем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Драгане, хајде, молим те, опиши ми долазак до куће Драгана Воркапића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, не чујем Вас, господине Деветак.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опиши, Драгане, долазак до куће Драгана Воркапића од школе?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Иде се поред школе, право једно триста метара, прва улица или друга десно, са леве стране, друга, трећа кућа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Од ћошка, која кућа?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Да ли је друга или трећа.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На том ћошку чија је кућа?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја мислим да је била Ваших родитеља или некога.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, до ње?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То не знам стварно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ниси знао да је за леђима трећа, тачно да је за леђима те куће кућа од брата од стрица покојног, сада је покојни Драган Воркапић?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Нисам стварно знао у то време, тада нисам знао, али сам познавао те људе, долазили су код чика Драгана.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, реци ми, молим те, поред тога што си, кажеш, цепао дрва, да ли си хранио нешто живине, стоке и тако даље?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, помагао сам мајци, да радимо, значи, у сваком случају сам помагао шта сам год могао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, овај, јеси ти у једном моменту неколико дана остао сам у тој кући?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Од 23.-ог па до 03. новембра сам био са родитељима од овога сам у кући.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, без њих, да ли си једно време био?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То не могу да се сетим стварно не могу да се сетим, али ја мислим да, можда је једно отишло, а друго било ту, али не знам, стварно тога не могу да се сетим, стварно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И не сећаш се да смо те због тога обилазили мало чешће, понекада када сам стизао и ја навече и Милан Воркапић, звани «Трндо»; брат од стрица покојног Милорада?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: То, овај, како се зове, знам да ми је долазио тај Воркапић што каже, али не знам, стварно не знам да ли сам био сам или овако, стварно не могу тога да се сетим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И ујака од покојника се не сећаш, Милана Тепавца?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То је, стварно не могу, значи глупо је да сада оно кажем, сећам се, а не, значи стварно, то је прошло, колико сам био тамо, пет, шест дана.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, немам питања, не сећа се човек ничега. Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од оптужених питања? Нема нико. Господине Бачићу, Ви данас рекосте да Ви нисте улазили у задругу то јутро?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Јован Димитријевић је на записнику од 18.09.2008. године изјавио: «У дворишту задруге то јутро видео сам Бачића, Хрњачког, Сашу Стојановића, Љубана Деветака»:

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Није могао да ме види никако у задрузи, зато што ја никада нисам био у задрузи. Можда ме је видео прекопута са овим људима, а у задругу сигурно нисам улазио, нити ме је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао ту у дворишту задруге.

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези овог кретања ових цивила по тој детелини, да ли сте приметили да су се ти људи шетали по ширини детелине, значи не у правцу силоса, него у оном другом правцу, пре тог кретања према силосима, да ли су?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Само овако, поштовани судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су тих дана Вашег боравка у месту Ловас, била нека оружана дејства, да се пуцало у неким ноћним часовима или дневно, да је неко са обода села нападао, пуцао према селу или тако нешто?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, чуло се увече пуцњава, али не знам, увече се пуцало, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је, пошто сте ишли са тим људима и на радове и тако даље, да ли је помињао неко да су нека подручја у селу минирана, да водите рачуна куда идете?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Нико ми није то рекао, значи нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нико није то споменуо?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је приликом кретања тих људи, тих цивила и тих браон униформи и тако даље, да ли је једног момента пре скретања у ту детелину, дошло до неке измене колоне, да су цивили распоређени споља, а ови оружани људи унутра?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: То нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само још једно питање у вези овог записника који данас Ви оспоравате, а који је састављен 28. маја 2007. године пред

Службом за откривање ратних злочина. Овде се констатује да је започето у 17 часова и 10 минута, да је окончано у 18 часова и 35 минута, констатовано је присуство Вашег браниоца, бранилац се потписао, потписала се овлашћена службена лица Срђан Новковић и Милан Васовић, потписали сте Ви записник и тако даље. Да ли Ви ово данас што сте ми рекли, значи да је овај записник.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Поштовани суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Извините, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то тврдите данас да су ова службена лица фалсификовала овај записник?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не тврдим да су они фалсификовали, ја сам имао заказано у 12 сати, значи у 12 сам био, у 15 до 12 сам био у згради Кнеза Милоша 101. Значи, није могуће да ја чекам пет сати као што они ту наводе. Значи они су ме звали око 12, 12 и 10, 12 и 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, пазите, у овом записнику је констатовано нешто што Ви оспоравате. Ви кажете да је Ваш тај бранилац дошао у 10, 11 увече, у овом записнику је констатовано да је бранилац ту присутан и он потписује записник, завршава се радња у 18,35 часова. Да ли Ви сада тврдите да је ово нетачно што стоји у записнику везано за ово?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Верујте ми, судија, госпођо судија, када су ми рекли да сам осумњичени, они мене, мене је, што се каже, шлог трефио, нисам био, био свестан, нисам знао ни колико је сати, ни шта, али ја мислим да је долазио, па је, бранилац ми је долазио, па отишао у Макиш, па смо га чекали, мислим, то је, ево, тако да значи, што се тиче овога, ја сам ушао око 12, 12 и 15, није тачно да сам дао у 5 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то значи да нисте сигурни када је дошао Ваш бранилац?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Па, ја кажем, он је долазио, долазио је из Макиша и онда је отишао. И после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био присутан Вашем изношењу, испитивању, причању шта се десило?

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стоји да, Ви одговарате на нека питања браниоца у овом записнику.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи тврдите да ово, да је ово фалсификват.

Опт. ДРАГАН БАЧИЋ: Ја то не тврдим, госпођо судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тврдите да је ово неистинито?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Што се тиче браниоца и што се тиче овога, ја сам имао заказано, опет Вам тврдим и кажем, у 12 сати, Кнеза Милоша 101. Немогуће да сам ја чекао пет и по сати. Значи, то нема шансе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, истражном судији сте помињали да сте против Вас води неки поступак за фалсификовање?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Фалсификовање, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са тим поступком?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Па, имам сада у понедељак суђење, ако могу да добијем потврду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате тамо заказано суђење?

Опт.ДРАГАН БАЧИЋ: Рећи ћу Вам сутра када тачно, тако да, у које време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли има евентуално још неко неких питања? Нема, добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 13 часова и 17 минута и биће настављен:

*17. октобра 2008. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА